

KURT BRAND

Mozkový komutátor

Přeložil Jaroslav Kuťák

**IVO ŽELEZNÝ
PRAHA**

Zemi zotročili invazori z vesmíru, Gianti, kteří si podrobili elektronickými přístroji mozky lidí. Ren Dhark, guvernér pozemských kolonistů na planetě Hope, pronikne v lodi neznámých stavitelů, Tajemných, do jejich slunečního systému a přinutí pětičlennou vládu, Cal, aby odevzdala plány přístroje.

V čele odhodlané posádky přistane na nové planetě, aby dal zhotovit potřebné záchranné přístroje. Na Hope, ohrožované neznámým zářením, zatím propuká vzpoura kolonistů. Domnívají se, že Dhark odletěl s lodí do bezpečí a kolonisty ponechal svému osudu. Ren Dhark nemá čas vyjednávat, každá minuta může znamenat smrt miliónů lidí na Zemi, kde docházejí zásoby potravin. Rozhodne se vzpouru tvrdě potlačit...

* * *

Dan Riker si otřel pot z čela. Pod huňatým obočím mu přelétl zkoumavý pohled směrem k Renu Dharkovi, sedícím v pilotním křesle. Právě nasměroval POINT OF do husté atmosféry Hope s kurzem na Main Island.

„Rene...”

Dhark zavrtěl hlavou.

Sklonil se k palubnímu komunikátoru a zatímco vyslovoval první větu, programoval na řídicím panelu brzdný manévř. „Tady Dhark, zbraním systémů Západ a Východ! Veškeré paprskometné antény k boji připravit!”

Z reproduktoru se ozval potlačený výkřik. Nebylo jasné, zda přišel z Východu nebo ze Západu. Za Dharkovými zády se přestal ovládat Ralf Larsen. Vykročil k Dharkovi, položil mu ruku na rameno a řekl: „Přece nemůžete proti Cattanu vyslat zničující paprsky!”

Dhark se ani neotočil. Jeho hlas zazněl jako zadrnčení skla: „Larsene, vraťte se na své místo!”

První důstojník POINT OF, o dvacet let starší než Dhark, sebou trhl jako by dostal ránu bičem, pustil Dharkovo rameno, ale nepohnul se z místa. Z jeho hlasu zaznělo zoufalství: „Rene, přece nemůžete...”

Na lodi zařvaly absorbery přetlaku. Prstencová loď přibrzdl mimořádně silně. Na spodním okraji obrazové koule se vynořil Main Island. Loď už byla téměř u cíle - v Cattanu, jediném městě na Hope, kde více než polovina obyvatelstva demonstrovala proti Renu Dharkovi a jeho posádce.

Kontrolní stanoviště Blesků na 5. patře mezi zbraňovým systémem Západ a strojovnou hlásilo: „Všichni inženýři a technici, kteří pracovali na

programu C-E, odletěli na Deluge!“

Prstencová loď letěla relativně pomalu vstříc Main Islandu. Pruh po-
břeží se sunul do středu obrazové koule. Neutěšené dálavy rozbouřené-
ho oceánu Hope se nořily za POINT OF. Řev absorbérů přetlaku ztlchl.
Opět bylo možné normálně mluvit. Ralf Larsen zaujal své místo.
Podmračeně sledoval přístroje Tajemných. Szardak a Grappa se za zaměřo-
vači ani nehnuli. Ren Dhark si úporných pohledů svého přítele nevšímal.

Zbraňové systémy hlásily pohotovost.

Ani jediný dotaz na cíl.

Dan Riker si zoufal. Copak Ren Dhark necítil, že se svým jednosla-
bičným hlášením vlastně přihlásili k záměru v případě nutnosti potlačit
vzpouru ve městě pomocí zbraní?

„Čobe, spojení?“

Černý lékař se ohlásil. „Z města žádné nové zprávy. Spojení se
Shantonem přerušeno. Ale ve strojové jeskyni je všechno jako dřív,
zatímco v průmyslovém dómu...“

„Konec!“ přerušil ho Dhark.

Rychlost POINT OF klesla na podzvukovou, ale přesto rozháněný
vzduch vydával hluk jako dvanáct bouří zároveň.

„Do Cattanu 50 kilometrů,“ pravil chraptivě Janoš Szardak.

Ren Dhark ani nepřikývl. Tvrdohlavě se držel vyměřeného kurzu. Loď
se nacházela ve výšce 4 200 metrů nad hladinou moře. „Dane, pokus se
spojit videofonem s Eylersem!“

V obrazové kouli se vynořila Blue River a pohoří za městem. V dálce
pak samotný Cattan, město pod energetickým ochranným štítem.

Ren Dhark pozoroval přístroje na pultu. Nezajímalo ho, zda má Riker se
svým pokusem úspěch. Spojil se s fyziky.

„Jak vysoké jsou hodnoty záření nad Main Islandem? Potřebuju přesné
údaje a to co možná nejrychleji...“

Pal Hertog mu je dal.

„Vzdálenost 20 kilometrů!“

POINT OF byla na tak malou vzdálenost příliš rychlá, loď musela kaž-
dou chvíli přeletět nad Cattanem!

Čeho chtěl Ren Dhark tímhle manévrem docílit?

Riker si opět otřel pot z čela. Ve městě to muselo vypadat... ani
videofonní centrála se nehlásila.

Ren Dhark se na něj podíval netrpělivě.

„Nemám žádný kontakt s...“

„Už není potřeba!“ přerušil ho Ren Dhark. Řídil POINT OF tak, jakoby v životě nic jiného nedělal.

Lod' začala klesat a když se dostala pod tři sta metrů výšky a mířila si to přímo na domy města, Riker pochopil Dharkovy záměry.

Ren Dhark se cítil špatně. Zpráva o povstání se ho hluboce dotkla. Připadal si jako někdo, kdo podává vodu žíznícímu a jemuž je pohárek s vodou právě tím žíznícím vyražen z ruky.

Dhark chování kolonistů nechápal.

Věděl však, že nad nimi nemůže zlomit hůl, aniž by chápal, co je k jejich vzpouře dovedlo.

„Vždyť skoro už nemám žádný čas...“ říkal si pro sebe, ale okamžitě ztichl. Vedle mluvil Riker do videofonu.

Ren zase jednou prokázal, jak umí myslet na více věcí zároveň. Zatímco napjatě naslouchal, o čem se baví Riker s Niki Sergonevem, velitelem ochranných stanovišť paprskometů města Cattanu, sledoval i přistávací dráhu své lodi.

Ještě 5 kilometrů do města.

Rychlost 560 kilometrů za hodinu. Výška 2 430 metrů.

Dhark zabrzdil lod'.

Stála nad městem a ani neklesala, ani nestoupala.

„Dane, prosím, převezmi řízení! Poletím v Blesku do města. Udržujte videofonní kontakt. Já...“

Riker okamžitě přerušil svůj rozhovor s Niki Sergonevem. Šéf protiletecké ochrany města mu také neprozradil důvod neklidů. Riker vzrušeně vpadl svému příteli do řeči. „Rene, vždyť přece nevíš, co se ve městě děje! Proč musíš pořád hrát tu nejvyšší hru? Tvoje místo je tady. To já poletím dolů a zjistím, co se...“

„Dane, vydal jsem rozkaz, abys převzal POINT OF!“

„K čertu, jo, vždyť jsem rozuměl!“ zuřil Dan Riker. Udeřil rukou do pultu a otočil se v křesle tak, aby se mohl příteli podívat do očí. „Ale tvoje chování poslední hodinu vůbec nechápu!“

„Přednášky mi můžeš udílet, až se vrátím z Cattanu,“ řekl Dhark a opustil pilotní křeslo.

Cestou k depu Blesků nepotkal ani živáčka. Když pomyslel na velín, přelétl mu přes unavenou tvář úsměv. Hlasitý protest neměl příteli za zlé. Na místě Dana Rikera by se pravděpodobně zachoval stejně. Také by se

mu snažil takové riziko vymluvit.

Ale šlo vůbec o nějaké riziko? ptal se sám sebe, když nastupoval do Blesku 001 a zavíral kryt.

Spojení s centrálou naskočilo okamžitě. Čobemu bylo hned jasné, že Dhark mluví z Blesku, ale nijak to nekomentoval.

„Čobe, spojení se zbraňovými systémy!“

Pak obdrželi Clifton a Rochard přesné příkazy. Dhark dvakrát zaslechl krátké - oukej. O deset vteřin později byl už se svým Bleskem mimo POINT OF, prolétl intervalové pole a octl se v normálním čase a prostoru nad Cattanem!

Ochranný zvon neznamenal pro Blesk žádnou překážku. Malé intervalové pole člunu umožňovalo snadný průchod pevnou hmotou, natož pak zářením.

Malá loď roztáhla výsuvné nohy a přistála. Dhark otevřel kryl.

Čekali tam na něj! Obklíčili ho! Naprosto výmluvně na něj mířily těžké paralyzátory!

„Dharku, vystupte beze zbraní!“ křikl na něj nějaký muž.

Nedal nic najevo. Ledabyly seskočil na zem a rozhlédl se. Pak se demonstrativně podíval nahoru, na POINT OF!

Ren Dhark stál těsně u svého Blesku. Kombinéza mu přiléhala k tělu, jen dvě pouzdra s paprskometry rušily dojem.

„Dharku, dejte ruce vzhůru...! Nezapínejte videofon!... Nehnete se z místa!... Ani hnout, jinak...“

Ze všech stran se ozývaly zuřivé výkřiky. Lidé se tlačili stále blíž. Situace byla vteřinu za vteřinou hrozivější. Rozčilení muži byli schopni všeho. Ren Dhark je nechápal.

Jeho pohled směrem k POINT OF vyvolal přesný protiklad toho, co jím zamýšlel.

Lidé v Cattanu nenáviděli posádku prstencové lodi!

Nedal ruce vzhůru. Vůbec na to nepomyslel. Ale nepomyslel ani na to, aby vzal do ruky zbraň. Opřel se zády o člun. Jeho postoj byl nedbalý, ale zrak ostříží. Čekal, až zmlknou ti nejhlasilější křiklouni. Nedaleko prolétla tři vznášedla a několik průzkumných lodí, ale nepřistály. Dharkova naděje, že by v jedné z lodí mohl přiletět Bernd Eylers, se nenaplnila.

„Ruce vzhůru!“ zařvali tři muži naráz a rozběhli se k němu. Tváře měli zkřivené vztekem. Ostatní je povzbuzovali. „Naposledy, Dharku, ruce...“

Ale on stál nadále netečně u lodi. Přes vysoké čelo mu padala světlá

lokna. Pohledem nevaroval, ani nevysílal blesky. Byla v něm jen soustředěná bdělost.

Vtom obrovitý muž zvedl ruku s paralyzátorem a chtěl jím udeřit Dharka do hlavy. Zároveň těm druhým dvěma překřížil střeleckou dráhu.

Těžká zbraň zasvištěla dolů, ale místo, na kterém Dhark původně stál, bylo prázdné. Nebezpečný záměr se nepodařil. Zato útočník pocítil tvrdou ránu do brady. Hlava se mu prudce zaklonila dozadu, muž se zapotácel, udělal půlobrat a jako lehké pírkó přelétl přes Dharkova záda proti unitalovému trupu lodi.

Obrovitý muž vykřikl.

Dhark jako by nabyl titánské síly. Druhé dva útočníky mrštil proti skupině křiklounů. Do nebe vlétl paprsek. Několik mužů padlo k zemi pod údery odhozených těl. Zvedal se všeobecný vztek, hněv vůči Renu Dharkovi, který se během chvilky snadno vypořádal s mnohanásobnou přesilou.

Když se na něj vrhli ze všech stran, používal japonskou bojovou techniku, kterou i přes roční přestávku stále výborně ovládal.

Na chvíli se vysvobodil, nabral dech, ale k Blesku se nedostal. Někdo mu podrazil nohu. Zakopl, v pádu odrazil krátký úder hákem, rychle použil levý loket a spadl pak na plastický beton. Ale nemohli mu ublížit. Kryl se tělem jiného muže.

„Tady leží!“ řval někdo radostně.

Ale neměl tak docela pravdu. Mezitím se Dharkovi podařilo opět vztyčit.

Ovšem tím boj skončil. I tak už byl docela zázrak, že se Dhark dokázal ubránit tak silné přesile.

Padl na záda.

Nad ním se tyčili dva muži, čtyři další ho drželi. Sebrali mu zbraně a videofon. Ale ústa mu nezavřeli. Když cizí ruka sáhla po videofonu, křikl do něj: „Zbraňové systémy, rozkaz jedna...!“

„Zatraceně!“ zařval nad ním neznámý muž, „měl zapnutej videofon!“

Zbytek jeho slov zanikl v křiku.

POINT OF se proměnila v jasné zářící slunce!

Prstencová loď střídala ze všech paprskometných antén na úrovni čtvrté a páté paluby!

Dráhy paprsků zatím ještě mířily do volného prostoru kolem lodi a nesměřovaly na nic konkrétního, ale každou chvíli se mohly obrátit proti

Cattanu!

Ozývaly se první výzvy:

„Pusťte ho! Nechtě ho mluvit! Má nás přece v hrsti...!“

Ale muži, kteří byli ovlivněni mocnou demonstrací síly POINT OF, byli v menšině.

„Máme ho!“ ozval se nenávistný hlas. To promluvil muž, který klečel Dharkovi na prsou a rukama mu svíral hrdlo. „Jen ať si klidně předváděj ten svůj ohňostroj! Jen ať! Uvidí se, kdo dýl vydrží... jestli my nebo voni!“

POINT OF se svými paprsky připomínala stylizované slunce. To však teď už nestálo nehybně nad městem!

Klesalo!

Klesalo dokonce velice rychle! Jenom Dhark nic z toho neviděl. Hleděl do vzteklé tváře svalovce, který měl očividnou chuť vraždit.

„Vy nás tady nenecháte zhebnout, Dharku...“ supěl muž zlostně. „Mám ženu a dvě děti. Pro ty budu riskovat všechno! Všechno, všechno, já tě klidně i zabiju, když nepřikážeš, aby POINT OF nepřistávala...“

Ren Dhark uvažoval. Byl neustále připraven se vysvobodit, jakmile útočníci poněkud poleví, ale zároveň pozoroval každý detail okolí a poslouchal, co mu říkají.

Tenhle muž byl ochoten ho zabít, ale i přes svůj fanatismus to nebyl žádný zločinec! Měl jenom strach o rodinu!

Ren Dhark pochopil, že se na Hope muselo stát něco, o čem posádka jeho lodi neměla ani tušení.

„Dharku, přikaz jim, aby přestali střílet a aby nepřistávali, jinak...!“

Muž promluvil a podíval se stranou. Jeho pozornost na chvíli polevila. I druzí dva, kteří přidržovali Dharkovy nohy, se podívali stejným směrem. Ren nepoznal, co je tak zaujalo. Ani se o to příliš nestaral. Bleskově využil šanci. Stáhl nohu, uvolnil ji, kopl jí muže nad sebou a pootočil se. Muž sice sevřel Dharkovo hrdlo silněji, ale to už dostal ránu pěstí mezi oči.

Sevření povolilo. Nyní měl Dhark volnou i levou nohu. Otočil se na bok a tasil paralyzátor.

Sice nerad, ale použil ho. Neměl jinou možnost!

Jeho osobní bezpečnost přitom stála až na druhém místě. Hlavní věcí byla záchrana zotročeného lidstva!

Muži kolem něj popadali jako podříznutí kosou. Nestačili ani vyjeknout. Byli zasaženi paralyzátozem a dočasně zcela ochrnuli. Ren Dhark vyskočil na nohy.

Stále ještě nebyl mimo nebezpečí. Přes trup Blesku neviděl stín přibližujícího se vznášedla.

Pak se vedle něj zablesklo a jen reflexivní pohyb ho uchránil před zásahem ochromujícího paprsku.

Skočil pod Blesk a vypálil z paralyzátoru.

Muž, který ho málem dostal, se zřítíl k zemi. Ostatní se nyní dali na útěk. Někteří z nich klesali pod zásahy paprsků. Ty však nepřicházely z Dharkovy zbraně.

Pak spatřil vznášedlo, jež stálo za Bleskem a pánilo do rozběsněného davu.

Dhark se znovu postavil. Na jazyku měl zvláštní pocit hořkosti, protože střílel po lidech. A toho pocitu se nedokázal zbavit, přestože věděl, že zasažení lidé budou za pár hodin zase fit.

Je největším nepřítelem člověka zase člověk? ptal se sám sebe.

Vznášedlo přistálo opodál. Vystupovali z něj Bernd Eyler a tři další muži. Další muž zůstal ve vznášedle, aby držel na mušce prchající útočníky.

Eyler překračoval ležící těla a blížil se Dharkovi. Pak ale překvapeně vzhlédl, když uslyšel rozkaz: „Ihned zavolejte Rikera, Eylerse! POINT OF nesmí opustit své stanoviště!“

„Jo, ale...“

„Na žádné ale nemáme čas. Ohlaste to a dovezte mě k Marcu Etzelovi!“

Zatímco si připevňoval zbraně, jež mu útočníci sebrali, Etzel se spojil s Rikerem. Ten měl na tučet otázek, ale Dhark přistoupil k Eylersovi a videofon vypnul. „Dovezte mě k Etzelovi!“

„Ale ve městě lidé demonstrují!“

V Dharkových hnědých očích se nebezpečně zablesklo. „Neřekl jsem, že teď nemáme čas na žádné ale, Eylerse?“

Eyler si pomyslel, že má před sebou někoho cizího. Tak chladného, rozhodného a tvrdohlavého Dharka neznal. Pokládal však za svou povinnost ho varovat. Dharka by ve městě mohli lynčovat.

„Dharku, občanská rada...“

„Kdo...?“ zeptal se Dhark ostře a pohlédl na Eylerse. „Odkdy má Cattan občanskou radu?“

Jednou nohou už ve vznášedle, druhou ještě na plastikobetonu přistávací plochy naslouchal mladý muž, který planetě Hope vtiskl svoji pečeť, krátké zprávě Bernda Eylerse. Muž, zodpovědný za bezpečnost kolonistů,

ho přitom nijak nešetřil a ani nedělal ze zastupujícího guvernéra Marca Etzela někoho, kdo by za všechno mohl.

Ren Dhark krvácel z brady a z ranky pod levým uchem. Pravé oko mu pomalu opuchávalo.

„...Obyvatelstvo se cítilo zrazeno, Dharku,“ vysvětloval Eylers. „Na Cattanu si mysleli, že na ně lidé z POINT OF zapomněli. Ani silné záření z kosmu nebylo pro ně tak hrozné jako úbytek zásob důležitých základních potravin...“

„Děkuji,“ řekl Ren Dhark. „Pomalů si dělám obrázek o situaci. Dobře, že jsem se s vámi setkal. Dovezte mě do centra města, abych mohl...“

„To je přece šílenství!“ namítal vzrušené Eylers.

„Snad!“ odvětil Dhark klidně. „Ale chcete snad převzít zodpovědnost za milióny lidí vy, Eylersi?“ Zarazil se. „Kdo vám dal vědět o mém přistání?“

„Dan Riker.“

„Myslel jsem si to. Tak rychle, Eylersi, nastupte si. Můj cíl znáte.“

Eylers mu položil ruku na rameno. „Dharku, neřekl jsem vám všechno. Ve městě volají šílenci po vaší hlavě a mají stále více přívrženců...“

Ren Dhark se pousmál.

„A vy si myslíte, že toho proto nechám? Nezapomínejte, jaké před námi stojí úkoly. Pohlédněte nahoru k POINT OF! Jestli to bude situace vyžadovat, bez váhání použiju proti městu její zbraně!“

Barva Eylersovy tváře se proměnila.

„To nemůžete myslet vážně, Dharku?“

„Málokdy mi bylo tak málo do smíchu tak jako teď. Vydám POINT OF příkaz k palbě, když to bude nezbytné...“

„Jestli se k tomu vůbec dostanete, Dharku! Hergot, copak nepochopíte, že se lidi ve městě zbláznili?“

Dhark se chladně zeptal: „Mohou být lidé horší než Gianti?“

Bernd Eylers neuměl odpovědět.

Neznal Gianty, znal jen lidi...

* * *

Musím zůstat klidný, říkal si Ren Dhark v duchu, když jej tisícíhlavý dav přijal hrozivým, ohlušujícím řevem.

Nesmím teď ztratit nervy. Teď ne! Sugestivní silou si ukládal rozkazy a rozhlížel se. Všude zdvižené pěsti a řev...

„Pověsit...! Pověsit! Pověste toho chlapa, co nás chce nechat vyhladovět!“ Ozývaly se ty nejsprostší výkřiky. Všechny nadávky patřily Dharkovi. Eylers a jeho muži ho co nejdůrazněji tlačili k budově městské rady.

Ale bude tam vůbec v bezpečí?

Prošli kolem převráceného vznášedla.

Tak daleko se na Cattanu dostali! Revoltující masy se vybíjely na nevinných předmětech. Stačila jen jiskra, a soudce Lynč došel svého práva.

„Dharku,“ sykl Eylers. „Zavolejte sem POINT OF. Ať klesne nad střechy domů. Jinak se do budovy nedostaneme...“ a ztlchl.

Ren Dhark se zastavil a jedním skokem se vyhoupl na překocené vznášedlo.

„Dharku, vy jste zešilel,“ zarval Eylers a snažil se Dharka chytit za nohy. Ale velitel prstencové lodi byl rychlejší než jeho bezpečnostní šéf. Rozpráhl ruce a ze svého vyvýšeného místa si zjednával klid!

Ale docílil tím pravý opak.

„Pověsit! Zabte ho! Zabte chlapa, co vydal tajnej rozkaz!... Ten hlad nemá!...A my máme s našema rodinama chcípnout! Ten za všechno může!“

Vedle vznášedla křičel Eylers:

„Slezte, Dharku, slezte dolů, nebo za vás neručím!“

Ren Dhark si uvědomil, jak ho přijali na přistávací ploše. Holýma rukama musel bojovat o život. Ale jakmile se tato masa lidí dá jednou do pohybu, bude naprosto nesmyslné podniknout jakýkoliv krok, na svou ochranu.

Uvědomoval si, že si musí okamžitě vynutit, aby ho lidé poslouchali, jinak bude vše ztraceno.

„Občané Cattanu...!“

Jeho slova zanikla v řevu. Vedle hlavy mu prolétl první kámen. Viděl, jak na něj letí, ale neuhnul. Na některé demonstranty to zapůsobilo. Snažili se své sousedy přimět, aby ho přece jen vyslechli.

Dharkovi neunikla žádná podstatná podrobnost toho, co se v davu děje.

„Občané Cattanu!“ zvolal tak nahlas, že mu na krku vyvstaly žíly a oběma rukama dal najevo, že se lidé mají ztišit.

„Dejte tomu žvanilovi šanci!“ vykřikl jeden z demonstrantů ironicky a sklidil smích.

Ren Dhark cítil, jak mu na čele vyvstává pot.

Jen to ne, říkal si v duchu. Až uvidí, že si nejsem sebou jistý, dohrál jsem!

Potřetí oslovil dav.

„Občané Cattanu, POINT OF se vrátila na Hope v historicky důležitou hodinu...“

„Žvanile! Žvanile! Vem zpátky svůj hladovej rozkaz! Dej nám najíst! Chceme se najíst dobře jako ty!... Přiznej se, že ti vadíme! Přiznej to, zbabělče!“

Proti tomu řevu se neprosadil. Pohlédl dolů. Eylers a jeho muži už nemohli zasáhnout. Byli obklopeni masou lidí.

Vznášedlo, na kterém Dhark stál, se povážlivě rozkývalo. Ale Dhark si toho příliš nevšímal. Ale najednou mu připadlo, že na vznášedlu nestojí sám.

Zprudka se otočil a taktak že uhnul před úderem kovové tyče. Držel ji jeden ze dvou mužů, kteří vylezli na vznášedlo. Postavou připomínali boxery těžké váhy.

Kovová tyč dopadla na kov letounu, až odletovaly jiskry.

Dhark skočil po útočnicích.

Vzduchem se mihly dva páry rukou a nohou, přelétly okraj vznášedla a ztratily se v davu.

V následujícím okamžiku zadrželi obyvatelé Cattanu dech. Ani si neuvědomovali, jak dlouho Dharkovi naslouchají:

„...copak nikdo z vás už nechce spatřit Zemi? Má se Hope stát hrobem 50 000 kolonistů? Jsem obklopen sebevrahy, nebo lidmi, kteří po nuceném přistání na této planetě dokázali zázraky? Ať se tu stalo cokoli, není to nic proti tomu, co se stalo miliardám lidí na Zemi.“

A ve vašich rukou leží osud života na Zemi! Ve vašich...“

Zdalo se, že to přehnal. Masa ho opět překřičela. Ren Dhark ztichl a shovívavě na ni shlížel. Když se podíval opět zpřímá před sebe, měl dojem, jakoby poněkud ztichli.

Stál tam bez hnutí. Díval se lidem zpřímá do očí. Pak začal i on věřit na zázraky. Divoké výkřiky ustávaly. V bezprostřední blízkosti před ním už bylo ticho. A jakoby se rozšiřovalo dál a dál.

Ren Dhark se podívoval, že nemá pocit triumfu. Rozprostírající se ticho mělo ráz plebiscitu.

Cattan jej podruhé potvrdil za svého guvernéra!

„...Před chvílí jsem záměrně nedovolil, aby vás POINT OF zastrašila,“

řekl poté, co v krátkosti popsal situaci na Zemi. „Protože kladu mezi hloupost a násilí rovnítko. Použil bych hrubé prostředky, kdyby to jinak nešlo. Situaci by nepomohlo, kdybych nebyl schopen činu. Projekce na obrazové kouli POINT OF posádce zcela zřetelně ukazovala, co se tu děje.

Musím vás snad ještě ujišťovat, že jsem nikdy nevydal žádný zákon, který by měl vyhladovět Cattan?“

Ren Dhark dobře věděl, že musí situaci pevně držet v rukou, aby jednou provždy zamezil projevům obdobné svévole.

Na chvíli se odmlčel. Pohledem přelétl dav, aby si každý pomyslel, že se podíval právě na něho. Mnozí najednou nechápali, jak mohli uvěřit fámám a právě v tu chvíli o nich Ren Dhark začal:

„Občané Cattanu, já umím pochopit, že mnozí znejistí a ztratí důvěru, protože výbory a občanská rada zklamaly. Také umím pochopit, že vznikly fámy. Když má člověk strach o ženu a děti, ztrácí zábrany. Ale člověk se nikdy nesmí dostat tak daleko, aby dělal věci, se kterými později nesouhlasí!

Jedno bych ještě chtěl říct: jsem šťasten, že jsem proti Cattanu nemusel použít zbraně POINT OF! Smím nyní pokračovat v cestě?“

Už nemusel udělat ani krok a Eylersovi muži mu nemuseli pomáhat. Dav jej nesl k budově městské rady na ramenou. Ti, kteří ho ještě před chvílí chtěli lynčovat, mu nyní provolávali slávu.

„Tak to prosím zkuste někdo pochopit,“ zamumlal Bernd Eylers a jeho pohled prozrazoval obdiv vůči mladém, blondatému muži, jenž se právě usmíval jako kluk a jenž ještě naposledy zamával davu, než zmizel v budově městské správy.

* * *

Arc Doorn rozjel ve strojové jeskyni velký agregát F a potřetí varoval skupinu techniků, aby odstoupili za bezpečnostní linii.

„Vždyť vy sám stojíte přímo na ní,“ vyčítal mu mladý pihovatý Huck.

„Ustupte, krucinál!“ zařval Doorn, jenž už ztratil svůj klid. Před časem pomocí mentcapu zjistil, k čemu agregát F slouží, zároveň ale věděl, jak nebezpečné bylo s ním pracovat. Tam, kde stál on, neexistovalo při stupni 4 žádné nebezpečí. Byl chráněn energetickým polem, ale každý další člověk, nacházející se před bezpečnostní linií, mohl být ve chvíli proměněn v hromádku amorfního popela.

Arc Doorn se prudce otočil, o něco zachytil rukávem kombinézy, ale nevšímal si toho. Přistoupil těsně k technikovi Huckovi. „Jestliže okamžitě nezmizíte, pak ihned nasednete do Blesku a letíte zpět na POINT OF...“

Oslovený muž, stejně starý jako Sibiřan, se zašklebil a arogantně odpověděl:

„Na co si tady hraje? Už na lodi jste mi šel na nervy. Co si vlastně myslíte? Dejte se nejdřív vostříhat, abyste konečně vypadal trochu jako člověk.“

Ostatní technici se mezitím už stáhli za bezpečnostní linii a očividně nesouhlasili s tím, jak se jejich kolega s Doornem hádá. Jeden křikl:

„Hucku, pojďte přece sem...“

V následujícím okamžiku přepadla Arca Doorna hrůza. Viděl, jak Huck pohybuje rty, ale neslyšel ho mluvit!

Ochranné energetické pole jej už uzavřelo!

Agregát F se rozjel až na stupeň 4!

Ale kdo s tím začal? Kdo rychlým přepnutím přeskočil stupně 2 a 3?

„Hucku, utíkejte, jde vám o život!“ zoufale vykřikl Doorn a teprve po chvíli si uvědomil, že ho Huck nemohl slyšet.

Sibiřan se na místě otočil a vytrčil pravačku k nouzovému spínači, aby agregát zastavil, když přesně na úrovni, kde stál Huck, zazářilo pulzující světlo!

Agregát F emitoval životu nebezpečné záření!

A on byl uzavřen za ochranným polem!

Nouzový spínač přepadl do pozice ‚vypnuto‘. Arc Doorn sledoval, co se stane. Jeho pozornost patřila místu, kde rázem zmizelo pulzující světlo.

Technici za bezpečnostní linií vykřikli.

Doorn už je zase slyšel, což bylo důkazem toho, že energetické pole přestalo existovat. Sibiřan pohlédl přes rameno. Hledal technika Hucka.

Ale Huck zmizel.

V místě, kde původně stál, ležela hromádka sněhobílého popela. Víc z Hucka nezůstalo.

Agregát F nepracoval. Nesvítila na něm ani jediná kontrolka. A mezi Arcem Doornem a techniky nastalo ticho. Všichni zírali na hromádku popela.

Sibiřan se ošíval. Představa, že technik Huck už nežije, se mu vůbec nelíbila. Zvolal: „Kdo všechno ten proces sledoval?“

Všichni.

Jeden řekl: „Netrvalo to ani půl vteřiny. Huck byl najednou obalen mi-hotavým světlem. Ve stejnou chvíli ale už musel být po smrti. To všechno se odehrálo tak hrozně rychle, že nebyl ani čas, aby se k zemi zřítila mrtvola. Žádné zablesknutí, žádný plamen, žádný únik energie. Huck tu byl a najednou nebyl...“

„A popel? Padal k zemi pomalu?“ ptal se Doorn.

„Pomalu ne. Rychle. Na popel velmi rychle. A co bylo zvláštní: z Huc-ka vznikl popel jenom od půlky těla dolů. Ty jeho tajuplné pozůstatky by se měly prostudovat.“

„Ano...“ odvětil Sibiřan, duchem někde jinde. V tu chvíli si totiž uvě-domil, že to byl on, kdo zavadil rukávem a přepnul agregát F na čtvrtý stupeň.

„Ano,“ řekl ještě jednou. „To by se mělo udělat...“ Ale ani on, ani tech-nici se nesnažili popel sesbírat.

Technici stále ještě stroji nedůvěřovali, koneckonců měl na svědomí jednoho jejich kolegu a Sibiřan zápolil s pocitem, že na vině je on sám.

On jako jediný věděl, jak nebezpečný agregát F je. Měl Hucka zahnat za čáru násilím.

Doorn pohlédl doprava do strojní ulice. Za rohem se právě vynořil Pal Hertog. Dhark mu přikázal, aby provedl fyzikální kontrolu přístroje C-E.

Fyzik spatřil popletené obličej, ale hromádky popela na zemi si ne-všímal. Ale pak zbledl i on, když mu Doorn povyprávěl, co se stalo.

„Huck je...?“ otočil se pomalu a pohlédl na popel. „Během zlomku vte-řiny?“ zeptal se tiše.

„Ještě rychleji, Hertogu,“ vysvětloval technik.

Fyzik mohl jenom přitakat. Sibiřan, jehož jen tak něco z klidu nevy-vedlo, nezakryté projevoval rozrušení. „Je to moje vina. Jenom moje. Měl jsem...“

Palu Hertogovi ho bylo líto. Mladý muž už nevypadal jako úspěšný boxer, spíš jako hromádka neštěstí.

„Arcu, nevyhnete se vyšetřování. Ale jakkoli je tato událost tragická, nezapomínejte, že nesmíme ztrácet čas. Seberte se, člověče. Splňte svůj úkol. Postarám se, aby popel byl prozkoumán. Ale jestli se z toho něco dozvíme? Hucka tím neoživíme. Takže pokračujte.“ Otočil se k technikům. „A vám bych doporučoval, abyste se odsunuli do dvojnásobně bezpečné vzdálenosti. Doorne, rozjed'te opět přístroj!“

To byl všední den na Hope! Život šel dál! Před lidmi na planetě Naděje

stál nepředstavitelně těžký úkol.

Na Zemi už naděje nežila...

* * *

Marc Etzel už nebyl zastupujícím guvernérem Cattanu! A neexistovala už ani občanská rada. Její členové museli z úst Rena Dharka vyslechnout četné ostré námitky. Ale co pro ně bylo nejhorší: Ren Dhark přikázal, aby otevřenou rozpravu s nimi přímo přenášela televize! I ten poslední človíček na Cattanu se měl dozvědět, že demonstrace nesměřovaly vůči Dharkovi, ale že jejich příčina ležela v neschopnosti městské správy!

Dhark si však sebekriticky přiznal, že přecenil Marca Etzela a v tom byla jeho vlastní chyba. Když vyslovil toto prohlášení, přerušil ho jeden ze členů občanské rady:

„A tajuplné události v cattanské nemocnici nebudete komentovat, Dharku? Proč mezi námi nevidíme šéflékaře Vugu? Proč se stále ještě zamlčuje skutečnost, že se v nemocnici uskutečnila řada vražd pomocí jedu? Chápete obavy lidí, kteří věří fámě, že je na Cattanu o 10 000 lidí víc, než je možno uživit?“

„Travičské aféry v nemocnici?“ zeptal se Dhark klidně a na všech obrazovkách města uviděli jeho rozvážnou tvář. Vyzařovala klid a jistotu. Kamera z něj sjela na Eylerse. „Co o tom víte, Eylersi?“ zeptal se Dhark.

Ten pokrčil rameny. „K tomu nemohu říct ještě vůbec nic, Dharku. Moje vyšetřování se v určitém místě zastavilo. Když POINT OF přistála, chtěl jsem mluvit s Manu Čobem, ale ten na mě neměl bohužel čas. Kdyby bylo možné další vyšetřování, byl bych nyní asi dál...“

Dharkovi nad kořenem nosu vyvstaly dvě hluboké vrásky, „Co s tím má společného Čobe, Eylersi? Čobe v tu dobu ještě vůbec nebyl na Hope!“

„Souhlasí,“ řekl Eylers, který se také nedal vyvést z míry. „Ale na palubě POINT OF se nacházejí jisté dva léky. Ty bych rád nechal prozkoumat...“

Dharkův hlas zazněl ostře. Jeho tvář vyjadřovala zlost. „Mohl bych od vás slyšet vyčerpávající krátkou informaci, Eylersi? Nemáme nikdo čas ani chuť na hádanky!“

„Případ je komplikovaný, Dharku,“ odvětil Eylers zcela mírně. „Oproti názorům expertů se domnívám, že dva léky, které byly v nemocnici na Cattanu často aplikovány, před několika dny v 11 hodin 22 minut...“

„Kdy?“ vyskočil Dhark z křesla i záběru kamery. „Jaký časový údaj jste to uvedl?“

„11.22. Na Hope jsme v tu dobu narazili na nevysvětlitelnou amplitudu, trvající sedm vteřin. V 11.22 zemřeli první dva pacienti, kterým byl předtím aplikován lék VO-2 a sedativní komplex 405. Zemřeli na letální množství Mabrodanu. Mabrodan sice nikdy nebyl ze země na Hope přivezen, ale od zmíněného časového zlomu jakoby se v něj VO-2 a Komplex 405 proměnily. Experti mi nevěří. Nedokážu je přesvědčit. Leda by se tyto preparáty proměnily v Mabrodan i na palubě POINT OF.“

„Díky,“ odvětil Dhark, v jehož očích se už neblýskalo. „Okamžitě zavolejte videofonem POINT OF. Spojte se s Čobem. Na další frekvenci povolejte do nemocnice chemiky a toxikology!“

Netušil, jak příznivě na diváky zapůsobily jeho schopnosti rychlého rozhodování, a že je tím přesvědčil podstatně více, než všemi dosavadními řečmi.

Manu Čobe seděl ve spojové centrále POINT OF. Hlásil se. Několika větami sdělil Dharkovi to nejdůležitější. Usmíval se. „Ať je po Eylerově vůli. Poslal jsem jedním Bleskem dolů nějaké VO-2 a Komplex 405.“

Ren Dhark jednání v budově městské rady přerušil. Eyler ho doprovodil do nemocnice. Tam už na ně čekali. Perk Vega jen znechuceně mávl rukou, když opět uslyšel o Doornově teorii přeměny.

„Všichni odborníci se vám smějí, Eylersi!“

„Na to mají právo,“ odvětil bezpečnostní šéf suše a ani se nezašklebil.

Ale Ren Dhark měl své pochybnosti. Dobře věděl, jak je šéflékař schopný a proto se mu zdálo nepravděpodobné, že by on a jeho lidé došli k chybným závěrům. Kdyby nebylo toho tajuplného časového údaje 11.22.

Vegův videofon se ohlásil. Z Deluge volali Rena Dharka. Všichni v místnosti naslouchali. Pal Hertog oznamoval, že vinou nedbalosti Arca Doorna zahynul technik Huck.

Ren Dhark vypadal na chvíli bezradně. Díval se z jednoho na druhého a pak zpět na obrazovku.

„Hertogu,“ řekl zvolna, jako by musel zápasit s každým slovem. „Zahajte vyšetřování, jestli k tomu můžete někoho uvolnit. Ale jenom tak.“

Nejde tady o to, abychom chránili Arca Doorna, ale jde o C-E přístroje. Jejich činnost má přednost přede vším!“

Za Dharkem se ozvalo zahvízdnutí. To hvízdal mladý King. Ve stejný okamžik skončilo spojení s Deluge. Dhark se ledabylo otočil. Způsob, ja-

kým se na mladého lékaře podíval, byl nepopsatelný. „I vy se jednoho dne naučíte, že existují okolnosti, které si samy stanovují své vlastní zákony. A jestli nebudete mít odvahu je respektovat, nesmíte nikdy zaujmout žádné exponované místo.

Nechte si v klidu projít hlavou to, co jsem vám chtěl vysvětlit.“

Pak přešel k oknu, kde stáli Vega s Eylersem,

„Eylersi, mám pro vás těžký úkol. POINT OF zítra, doufejme, nabere opět kurz směrem k Zemi. Chtěl bych tam odletět se dvěma nebo třemi tisíci lidmi. Musejí to být lidé, kteří tady na Hope už někdy vedli alespoň malé skupinky lidí. Takže každý mistr, předák, velitel. Zaměstnání přitom nehrají takovou roli, ale hlavně musejí být schopní se vyrovnat s nepříjemnostmi, které přináší každý všední den.“

Eylers si přejel rukou přes čelo.

„To je vážně těžký úkol, Dharku. Dva až tři tisíce lidí? Jak dlouho mají na Zemi zůstat?“

„To nevím, Eylersi. Možná rok, možná dva roky, možná napořád!“

„To znamená: ženatí nepřicházejí v úvahu?“

„To někdo řekl, Eylersi?“

„Dobrá, tak je mi to jasné. Ale dáte mi vědět, až oba léky z POINT OF projdou analýzami?“

„Zavolám vás videofonem.“

Eylers odešel. Lékaři, chemici a toxikologové za ním překvapeně zírali. Pak se odvážil Perk Vega a špitl: „Požadujete po něm nemožné, Dharku...“

„Stojíme před téměř neřešitelným úkolem!“ kontroval Dhark chladně. „Miliardy lidí čekají na vyléčení. Jestli budeme mít štěstí, octneme se na Zemi se třemi tisíci pomocnými silami. Jen si to představte, Vego: tři tisíce na dvacet miliard...“

„Ještě před hodinou jsme ve městě měli nebývalé povstání...“

Dhark mu ostře vzal slovo:

„Vego, kdybych bral v úvahu všechny okolnosti, pak by mě Rocco nikdy nemohl deportovat na Deluge, to bych pak pod jeho vládou mlčel a mlčel. Copak jste jako lékař ještě nikdy nedokázal nemožné? Ujišťuju vás, že já s těmi dvěma nebo třemi tisíci lidí na Zemi poletím. Jestli přijdou na palubu dobrovolně nebo ne, mě nezajímá. A jestli na mě chcete ještě chvíli takhle nevěřícně zírat, tak vám povím tohle: Nouzová situace vyžaduje nouzová opatření a na Zemi panuje nepředstavitelná nouze. Už se můžete pomalu balit, protože poletíte se mnou. Nechte...“

Otevřely se dveře a vstoupil Manu Čobe. Osobně přinášel léky z POINT OF. A velmi litoval, že už nezastihl Eylerse, „Někteří lidé mají neuvěřitelné štěstí!“

„Vy nevěříte, že by Eylers mohl mít pravdu, Čobe?“

Afričan se soucitně zasmál. „Vyloučeno!“

„Je tu ještě ten časový údaj: 11 hodin, 22 minut, Čobe!“

„Náhoda! Léky v ampulkách jsou svým složením stabilní!“

Chemici a toxikologové vzali přinesené léky a zmizeli s nimi v laboratořích.

„Ohlásilo Deluge už nějaký pokrok při sestavování C-E přístrojů?“ zeptal se Čobe, zatímco čekal na výsledky.

„Ne. Tak brzo se výsledky nedají očekávat. Ale divím se, že jsem ještě neviděl Chrise Shantona. Snad se mu při těch demonstracích nic nepříhodovalo...“

Plynul čas. A po chvíli:

Rozletěly se dveře. Vrazil do nich nějaký chemik. „V ampulkách je Mabrodan!“

„Vyloučeno!“ energicky odporoval Čobe. „Ještě nedávno jsem přece aplikoval VO-2 a...“

Dhark mu skočil do řeči: „Ale to bylo ještě před tím dnem, během kterého jsme od 11.22 sledovali sedmivteřinovou amplitudu... na POINT OF, na Mountsu, a také tady na Hope! Takže, jak se teď díváte na paraschopnosti Calu, Čobe?“

Ten stále ještě nechtěl věřit, že by v ampulkách, které osobně přinesl z POINT OF, mělo najednou být něco jiného než to, co tam bylo předtím. Dharkovu otázku přeslechl.

„Udělalí jste hrubou, nebo detailní analýzu?“ zeptal se poměrně zoufale vyhlížejícího chemika.

„Obojí, Čobe!“

„Panebože!“ Afričan vyskočil. „To je přece absolutně nemožná věc...“

„Aby paraimpuls došel přes tisíce světelných let až na Hope?“ řekl Dhark. „Já souhlasím s Eylersovou teorií. Prostřednictvím impulzu, který vyslal Cal, a o který jsme se vlastně zasloužili my, se musely v obou zmíněných lécích rozložit molekuly. Velice lituji smrti lidí, kteří padli za obět' tomuto rozpadu, ale mnohem horší by bylo, kdyby tím pádem nad Deluge vyvstalo kontinuální intervalové ochranné pole.“

„Tihle Tajemní,“ řekl Manu Čobe, „to museli být nedůvěřiví a rafino-

vaní ďáblí. Stokrát horší než Gianti...”

„...které máte za roboty, že?”

Afričan si v poslední chvíli uvědomil, že ho Dhark tahá za nos. Ale zasmát se už nestačil. Zamumlal: „Musím zpátky na POINT OF!”

Nikdo ho nezdržoval. Když za ním zapadly dveře, rozloučil se i Ren Dhark. Nevšiml si, že dovnitř vešla zdravotní sestra a postavila se vedle dveří. Dhark podal ruku poslednímu chemikovi. „Ještě neopouštějte nemocnici, ani vy, ani vaši kolegové,” přikázal. „Každou chvíli sem dorazí z Deluge popel smrtelně zasaženého muže. Pečlivě ho analyzujte. Možná, že tím Arcu Doornovi pomůžete...” Sestřička za jeho zády vykřikla. Ve tváři byla bledá, oči měla nepřírozeně rozšířené. Roztřesenými rty se zeptala: „Řekl jste Arc Doorn?”

Na Dharkův tázavý pohled odpověděl Perk Vega: „To je sestra Doris Eycková.”

„Vy znáte Arca Doorna dobře, sestro?”

„Ne... já... ano, trochu... málo...” Střídavě bledla a Červenala se. „Poznala jsem ho jenom náhodou, když Cattanem obcházela smrt...”

Ren Dhark se v duchu podívoval, co mohlo tak hezké děvče jako tahle sestřička na neustále neupraveném Sibiřanovi vidět. Její starost o něj byla očividná.

Ren Dhark na sobě nedal nic najevo.

„Teprve se ukáže, jestli Arc Doorn jednal skutečně nedbale, nebo jestli šlo o nešťastnou náhodu. Mám mu od vás vyřídít pozdravy a...?”

„Ne, proboha, to ne... prosím, ne. Prosím, neříkejte mu o mně ani slovo, ano?”

Tmavé oči poplašeně těkaly, její roztomilý nosík zbledl. Měkkými malinovými ústy to škubalo.

Přes Dharkovu tvář přelétl úsměv.

„Samozřejmě, že neřeknu ani slovo. Na shledanou...”

Ale venku na chodbě vrtěl hlavou. Že by se tahle roztomilá sestra vážně do Sibiřana zamilovala, a že on by o tom nevěděl? Ale pak byly tyhle myšlenky zahnány starostmi, přicházejícími ze všech směrů, starostmi, které Dharka a jeho přátele stavěly před téměř neřešitelné problémy.

* * *

„Ne!” křičela žena na Bernda Eylerse a utírala si slzy. „Charles se

nikdy nepřihlásí dobrovolně k nasazení na Zemi. Jeho místo je tady, u ženy a u dětí! Co si vlastně představujete pod pojmem manželství? Nevidět manžela jeden, dva roky? Chcete snad na Hope všechno rozbít?“

Nebylo možné ji uklidnit, přitom se Bernd Eylers domníval, že od ní dostane souhlas hned. Jak často už mluvila o svých příbuzných na Zemi a o tom, jak bolestný je pro ni rozchod s nimi.

„Mirelle,“ promlouval na ni klidně a mírně. „Za hodinu promluví v televizi. Poslechněte si, co budu říkat. Snažte se pochopit, že jde o nás o všechny. A nezapomínejte na své příbuzné na Zemi. Copak byste chtěla své rodiče a sourozence odsoudit k smrti tím, že byste si nechala manžela doma? Vy chcete...“

Okřikla ho.

„Ven, Eylersi! Opusťte náš byt! Jděte, než ztratím poslední zábrany! Charles na Zemi nepoletí, nebo sobě a svým dětem něco udělám! Jděte už konečně, vy zrůdo!“

Eylers deprimovaně opustil dům. Byl na cestě do televize. Chtěl si jen vyzkoušet své přesvědčovací schopnosti. Šance nevypadaly nijak růžově. Většinou narazil na zamítnutí - u žen i mužů. Neklid mezi lidmi byl příliš velký. Všude nedůvěra. Lidé záviděli posádce lodi, že může kdykoliv zmizet mezi hvězdami, zatímco lidé v Cattanu museli pokašlávat pod energetickým zvonem a cítit nad hlavou Damoklův meč záření magnetického pole.

Bez Charlese, Mirellina muže, nemohl nikam letět. Tento počítačový technik, rozvážný a nápaditý organizátor, svedl levou zadní vše, co bylo pro ostatní zhora nemožné.

Bernd Eylers přesel přes Lunastreet a na Hvězdné avenui vstoupil do domu číslo 3.

Miki Fudašiová ho přijala s přívětivostí pravé Japonky. Litovala, že její muž Šuan není doma, ale slíbila, že mu Eylersovo přání vyřídí.

Fudašiovi se vynasnažili, aby ve svých čtyřech stěnách vytvořili něco z japonské atmosféry a docela se jim to podařilo.

Miki jej vyzvala, aby se posadil na jeden z polštářků a usedla proti němu. Beze slova naslouchala, jak hovoří o výsadku na Zemi. Na tvář se jí usadil stálý úsměv. Její pěstěné ruce se ani nehnuly.

„Smím se zeptat, jak dlouho má ten výsadek na Zemi trvat, Eylersi?“ zeptala se tichým, melodickým hlasem a usmála se.

Nebo ne?

Pociťoval zvláštní neklid. Její úsměv jakoby najednou ztratil živoucnost, jakoby to byl úsměv mrtvého.

Odpověděl popravdě.

„Jeden nebo dva roky. Možná déle,“ zopakoval údaje a uhnul očima.

Její ruce se sevřely.

„Já Šuanovi všechno vyřídím, Eylersi. On bude vědět, co má udělat. On sám.“

Její slova v něm probudila ještě větší neklid. Kdo mohl dokázat číst myšlenky usmívajícího se Asiata?

A nevzali se Miki a Šuan teprve tady v Cattanu?

„Miki, co budete dělat jestli se Šuan přihlásí?“

Pomalů zvedla hlavu. Její úsměv se nezměnil, tón hlasu také ne. „Pak obětuji svým předkům poslední kouřovou tyčinku a odeberu se za nimi.“

Zadržel dech.

Ne, nezdálo se mu to. Úsměv Miki Fudašiové ho utvrzoval v tom, že ji pochopil dobře.

Jestliže Šuan odletí na Zemi, spáchá před kouřící tyčinkou sebevraždu!

Chtěla ke svým předkům!

Miki Fudašiová, 21 let, malá, něžná, mladá žena exotické krásy.

„Miki...“ začal, ale ta zavrtěla hlavou. Už nevyslovil, co měl na mysli. Pak učinil poslední zoufalý pokus. „Miki, já Šuanovi povím, co chcete udělat, kdyby odletěl.“

Po chvíli, během které na Eylerse mlčky hleděla, řekla:

„Eylersi, já se budu před dýmem tyčinky modlit k mým předkům, protože budete mlčet...“

Prokoupkla ho. Byla přesvědčena, že manželovi neřekne ani slovo. Zůstala sedět, když vstal a opustil její dům.

Opustil japonský minisvět a vesel zpět do cattanského všedního dne.

Na rohu Amerika Street vběhl do náruče Chrisu Shantonovi, jenž se procházel se svým psem Jimmym.

„Tváříte se, Eylersi, jako by vám uletěly včely!“ zašklebil se dvoumetrákový chlap.

Eylers suše odvětil: „Měl byste konečně pochopit, že i vy byste měl dodržovat služební hodiny. Nashledanou!“

Shanton se za ním díval a usmíval se pod vousy. Pak sáhl po videofonu a zavolal Eylerse jeho služební linkou.

„Co zase?“ zeptal se muž od bezpečnosti.

„11.22!“ odvětil Chris Shanton krátce a vypnul spojení. Ale probudil tím Eylersův zájem. Bernd videofon zase zapnul.

„Co to má znamenat? Shantone, nemám náladu na žertíčky.“

Vousatý chlap se zeširoka usmál. „Naše chemiky a toxikology taky přešla. Ti by vás nejradši poslali ke všem čertům, jak jste je zostudil. Jo, 11 hodin, 22 minut...“

„Za ty vaše hloupé vtípky bych vás někdy nejradši uškrtil, Shantone...“

„Souhlasím a chápu vás, ale to by se asi nelíbilo Jimmymu a tak to raději neuděláte. Gratuluju k vašemu čichu ohledně té věci s léky. To se vám povedlo. Ale to, jak se snažíte o lidi do posádky k nasazení na Zemi, rozplakalo dokonce i mého psa...“

Konec, vracím se!“ vypnul spojení Shanton.

Setkali se na stejném místě jako před chvílí. „Co máte proti mojí metodě?“

Shanton na něj chvíli zkoumavě hleděl. Potom ztěžka přikývl. „Vy ani netušíte, jak nešikovně na to jdete. Proč neudeříte na buben! Předhod'te jim naše tři nezaměstnané astrofyziky. Ať jim tou svojí vědeckou hatmatilkou vysvětlí nebezpečí záření magnetického pole. To magnetické pole musí z lidí vyhnat egoismus, toho se každý musí bát...“

„Copak jste přišel o rozum, Shantone?“ zeptal se Eylers zděšeně. „Dhark potřebuje tři tisíce dobrovolníků. Kvůli nim přece nemůžete nahánět strach 50 000 kolonistům!“

„Proč ne?“ položil velký muž dotaz. „Pokud těch 50 000 není ochotno dobrovolně pomáhat, kde je potřeba, pak je legitimní každý prostředek, jak je k tomu donutit! A ještě něco, Eylersi: pokud astrofyzikové v televizi vysloví o magnetickém poli plnou pravdu, budete pak mému návrhu ještě odporovat?“

Eylers se ohlédl, zda je nikdo neposlouchá, ale kolemjdoucí o ně nejevili zájem.

„Co víte, Shantone?“

„Najděte Craiga, Ossorna a Bentheima. Promluvte si s nimi. I na POINT OF k něčemu došli. Pal Hertog a Hu Dao By hovoří v této souvislosti o galaktické vířivé zóně...“

„Panebože, co to je?“

„Doufejme že ne to, čeho se obávám já. Naše astrofyziky málem trefil šlak, když si tuhle novou teorii poslechli. A teď dělají, co musejí. Jsem zvědav, jestli dáte ty tři tisíce dobrovolníků dohromady...“

Ještě zvědavější byl Bernd Eylers sám.

Ale přece nemohlo uškodit, jestliže se zastaví u astrofyziků a poslechne si jejich informace?

* * *

Čím déle Wren Craig prostřednictvím obrazovky promlouval k lidem, tím větší zděšení se šířilo.

Z Hope se stal nebezpečný svět! Zdálo se, že dny kolonie jsou sečteny!

„...Na této planetě se nikdy nebudeme moci usídlit natrvalo. Energetický ochranný zvon vyvolává mezi lidmi depresi. Pocit, že je člověk neustále uzavřen, působí dlouhodobě jako jed. Ale oč větší je nebezpečí, hrozící z Mléčné dráhy! Při posledním poryvu záření nás ještě ochránil energetický zvon. Na Deluge nám bylo názorně předvedeno, jak reagovala technika Tajemných. Samozřejmě se Hope nevzdáme docela, protože je to zásobárna vyspělé techniky. Ale nikdo neví, co přinese budoucnost.

Takže ještě jednou...”

Lidem běhal mráz po zádech, ale mnozí zůstávali nedůvěřiví. K nim patřili i Mirelle a Miki, jež nezapomněly na Eylersovu návštěvu.

Chris Shanton ve své kanceláři s chutí sledoval neplánované televizní vysílání. Jeho jediným přáním bylo, aby nepromluvil Bernd Eylers. Pak si oddechl. Pořad skončil a Eylers v něm nevystoupil.

Ani komentátor, ani astrofyzici nenakousli problém dobrovolníků na Zemi. Od začátku do konce se hovořilo jenom o Hope, o planetě, jež byla nazvána jménem naděje neprávem.

Na nebi nad Cattanem stály jen měsíce Gama a Beta. POINT OF ráno zmizela na Deluge a ležela nyní v jeskyni prstencové lodi. Ren Dhark navštívil ve svém Blesku průmyslový dóm a našel ho tak, jak mu ho popsali: temný, mrtvý, bez pulzující činnosti mamutích agregátů.

„Že by tady bylo jednou provždy po všem?“ tázal se Ren Dhark sám sebe cestou zpět. Už několik hodin byla POINT OF připravována k odletu na Zemi. Vodu nabrala ještě před svým příletem do jeskyně. Nyní do ní byly na antigravitačních deskách transportovány potraviny a léky. Ren Dhark a Dan Riker neustále pobíhali mezi kosmickou lodí a strojovou jeskyní. Připouštěli si únavu stejně málo jako technici a inženýři, zabývající se sestavováním C-E přístroje. Část mužstva spala. Nikdo z posádky nic nenamítal, když bylo sděleno, že nebude žádná dovolená.

Všichni věděli, oč jde, všichni věděli, jaká nebezpečí je mohou čekat v solárním systému.

Gianti, neodhadnutelný, záhadný druh inteligentních bytostí, jim strašili v hlavách. Jenom pár z nich spatřilo Cal, okrově zbarvenou skupinu pěti vůdčích bytostí Giantů, kteří se sice na okamžik podřídili lidem, ale to, co se o nich mezi lidmi vyprávělo, stačilo, aby pochopili, jakou má Cal neskutečnou sílu.

Gianti na jedné straně jako samozvaní Ochránci kosmu a lidé na straně druhé coby zatracenci!

Co to mělo všechno znamenat? Jaký hlubší smysl ukrývala tato lapidární označení?

Ren Dhark měl ve své kabině návštěvu. U vznášející se desky, stolu Tajemných, seděli Dan Riker a Manu Čobe. Před několika minutami místnost opustil Pal Hertog. Dan Riker chtěl právě podle plánu oznámit dohotovení C-E přístroje, ale náhle byl vyhlášen poplach!

Mimořádná událost ve strojní jeskyni! Agregát 8 ve druhé strojní sérii se dostal mimo kontrolu. Šest mužů v ohrožení!

Ren Dhark beze slova opustil místnost. Měl to blíž rovnou k Blesku, než obvyklou cestou přes antigravitační šachtu.

Těsně za ním odstartovali v Blescích 002 a 004 Dan Riker a Manu Čobe.

Agregát 8!

Ren Dhark spatřil tři spirálovité antény na polokouli strojní soustavy. Zářily rudě. Dole, na třetí galerii, dřepělo v rohu několik lidí. Dhark zapnul reflektory svého Blesku na nejvyšší výkon. Osvítil roh, jenž lidem posloužil jako poslední možný úkryt.

Jak to, že je mezi nimi Pal Hertog? Zoufale mával. Dhark z jeho gesta pochopil, že největší nebezpečí hrozí na opačné straně stroje.

„Zákaz radiového spojení! Zákaz spojení!“ Ren Dhark stáhl Blesk mezi první dvě spirálovité antény, přelétl kupoli a mohl si pak prohlédnout opačnou stranu více než padesáti metrového giganta.

Mezi druhou a třetí galerií spatřil otvor, který tam dřív nebyl. Vycházela s něj modrá energetická dráha, vedoucí až k dalšímu seskupení strojů na protější straně třetí ulice. Za ošklivého syčení a praskání se tam paprsek rozbíjel o kovovou stěnu do všech stran. Unitalová masa však neprokazovala žádnou změnu.

Dhark horečnatě uvažoval, jakou úlohu mohl agregát 8 mít. Mentcapy

vydaly informace jenom o některých z přístrojů strojové jeskyně.

Ale agregát 8... Vtom ho napadlo, že víc by mohl vědět Are Doorn.

„Kde je Doorn?“ zeptal se do vysílačky.

„Ve stroji!“ odpověděl mu neznámý hlas.

„Kudy tam vlezl?“

„V levé části nahoře je přístup. Otvor se nachází u schodů první galerie!“

Blesk Rena Dharka sklouzl dolů, vysunul podvozkové nohy a Dhark vyskočil ven. Zatímco Dan Riker a Manu Čobe ještě přistávali za ním, už si natahoval tenkou kosmickou kombinézu Tajemných, rychle pohlédl na kontrolky a pak na antigravitační desce vyjel na první galerii. Přitom uzavřel průhlednou helmu, která se v tu chvíli nafoukla a držela tvar.

„Doorne, slyšíte mě?“ volal do vysílačky. Vyskočil z desky na galerii. Za výběžkem, podobným velkému překocnému Šálku, našel otvor, kterým Sibiřan vstoupil do agregátu 8.

„Doorne...!“ zvolal znovu.

Ale na vlnách bylo ticho.

Že by Doorn vešel bez ochranného oděvu? Byl by toho schopen. Arc Doorn už se odvážil jiných kousků a nikdy se mu nic zlého nestalo.

Ren zapnul svítlnu. Ostrý paprsek světla ozářil lesklou trubici, vedoucí hlouběji do stroje.

Bez váhání vešel.

Vtom ho volal Riker. Chtěli s Čobem za Dharkem.

„Nechod'te za mnou! Odved'te ty lidi do bezpečí! Dávejte si pozor spíš na antény, než na paprsek vycházející z korpusu. Rozumíte?“

„Rozumíme,“ odvětil Dan a dodal: „Takže zase riskuješ kůži jenom ty sám.“

Spojení bylo vypnuto.

Doorn se nadále nehlásil. Dharkovo podezření, že Sibiřan vešel bez skafandru, bylo stále silnější.

Přišla první zatáčka. Chodba se dělila. Dhark se rozhodl pro odbočení doprava. Chodba musela brzy ústít do antigravitační šachty, vedoucí k těm třem anténám, které proti svému programu svítily narudle!

Závada v hypodynamické transfermodulační oblasti!

Dhark věděl, oč jde.

Dokázal by i Doornovi vysvětlit, co je to transfermodulační oblast, ale nikdo z ostatních netušil, oč jde. Nedostali se k tomu, aby spolkli ment-

cap, obsahující vědomosti o této strojové soustavě.

Spatřil oválnou zelenou desku. Tajemní měli rádi zářivé barvy. Ren Dhark chtěl pokračovat směrem k ní, ale zjistil, že je zapnuta zábrana!

To udělal Arc Doorn. Sibiřan chtěl zamezit tomu, aby ho někdo následoval!

„Ten chlap má ale dneska den,“ zamumlal Dhark.

Nedostal se k vypínači. Energetická zábrana mu nedovolila ani to.

Zpátky!

Použít odbočení doleva!

Znamenalo to zdržení ne delší, než tři minuty. Tak se k transferu dostane přes třetí anténu. Utíkal zpátky, přestože podlaha pod jeho nohama byla nebezpečně hladká a kluzká.

Ve vysílačce to zabzučelo, pak promluvil jeho přítel: „Všechno v pořádku, Rene?“

„Ne! Arc za sebou uzavřel chodbu energetickou zábranou. Musím k němu oklikou. Jak vypadají antény?“

„Tón barvy se mění...“

„Panebože,“ vyhrkl Ren Dhark a pocítil, že se potí, „do jaké barvy, Dane?“

„Červená... rajčatová, nebo jak bych to řekl. Je to zlé?“

„Ne,“ odvětil Ren Dhark, ale hned si uvědomil, co by touhle lživou odpovědí mohl způsobit. „Dane!“ zvolal a jeho hlas přitom zhrubl. „Dane, vyhlas všeobecný poplach. Během pěti minut musí POINT OF obklopovat dvojitý interval. Dane, asi za čtyři minuty a pár sekund agregát 8 exploduje, jestliže ho s Doornem nezastavíme! Dane, to je rozkaz, rozuměls?“

Utíkal dál trubicí.

Minul rozvětvení chodby. Nyní musel mírně stoupat. Tři úzké zatáčky doleva. Kdo ví, co si Tajemní při stavbě tohoto stroje vlastně mysleli. Konečně dorazil k antigravitační šachtě. Vznosl se vzhůru. Tady nebyla žádná zábrana. Pak se objevila chodba a ve světle svítilny kovové schodiště. Ren Dhark si vzpomínal. Nyní byl přesně pod třetí anténou. Ale musel ke druhé. V její blízkosti se nacházelo transferové zařízení.

Kolik času ještě? Tři minuty a osm sekund.

Ještě jednou vysílačkou zavolal Doorna.

Nic!

Schody byly příkré a bylo jich hodně. Klimatizace v jeho skafandru

pracovala na plné obrátky. Ještě stále neviděl konec schodiště.

Opět pohled na časoměr. Jak ten čas běžel! Ještě minuta a 59 vteřin. Dostane se k závadnému srdci stroje vůbec včas?

Konečně uviděl poslední schody. Zastavil se přesně uprostřed schodu. Uhnout napravo nebo nalevo by znamenalo dostat se do vlivu nebezpečného záření.

Ještě dva schody. A teď...?

Doprava nebo doleva? Celou cestu po schodišti o tom uvažoval.

Doleva, jestli ho paměť neklamala.

Jedna minuta a 7 vteřin!

Hyperdynamická transfermodulační oblast byla zabezpečena energetickou zábranou. Dhark našel přepínač. Ale na hranici světla a tmy na nablýskané podlaze viděl také nohu.

Arc Doorn!

Mrtev?

To nevěděl. Nebyl čas se o to zajímat. Přepínač do páté pozice. Zrušení energetické zábrany. Ještě 48 vteřin, než agregát 8 vyletí do vzduchu. Ze strojové jeskyně by nezustalo nic než tuny roztavených skal!

Žádné zásuvky, žádné kabely. Vše zataveno. Nanejvýš precizní práce. Perfektní umění.

Ren Dhark poklekl. Byl dokonale klidný. Vteřinová ručička ho nedokázala znervóznit. Modulační oblast byla rozdělena do tří oddělení. První bylo v pořádku, druhé ne. Zářil tam hypodynamický segment, velký jako nehet u palce. Už po něm chtěl sáhnout a otočit jím, ale uvědomil si, že by to byla chyba.

Čas neúprosně běžel dál!

Ještě 32 vteřin!

Vědomost, kterou získal pomocí mentcapu, v něm opět ožila. Agregát 8 pro něj náhle nebyl ničím cizím.

Chyba nastala v prvním oddělení modulační oblasti. Žádná chyba Tajemných a jejich konstruktérů, nýbrž obyčejná lidská chyba - špatné přepnutí spínače.

Musíš si pospíšet, pomyslel si a pohlédl k Arcu Doornovi, jenž ležel na zemi a neprojevoval žádné známky života. Jeho myšlenky se hnaly k POINT OF. Podářilo se lidem zapnout na POINT OF oba intervaly?

Ještě 24 vteřin!

Neměl tam žádné nástroje. Trhl sebou, když se chtěl sklonit doleva.

Pozor, paprsky! Bleskurychle klesl do kolen a odvážil se dát ruce do blízkosti oblasti záření, konečky prstů pak na boku skříně nahmatat drobný černý sedmirohý knoflík.

Čtvrtobrátku doprava, tlak na knoflík, jakoby ho chtěl zatlačit do bloku, ještě jedna otáčka doprava, pak opatrně uchopil dva drobné výběžky a knoflík vytáhl zpět.

Nic neslyšel. Zvuková izolace skafandru byla perfektní. Pak cítil jen slabý protitlak v prstech.

A knoflík měl v dlani.

Nevážil víc než několik gramů.

Podíval se na hodinky.

Osm vteřin před explozí zamezil nejhoršímu. Venku už nikdo nemohl pozorovat tomatově rudou záři, ani žádnou emisi paprsků, odrážející se od stěny.

Ren Dhark v té chvíli najednou pocítil velkou únavu. Zavřel oči a zhluboka se nadechl. Knoflík opatrně položil na zem. Pak si prohlížel blok, ze kterého ho vytáhl, a měl co dělat, aby to místo našel.

Chyba v seřízení stroje, říkal si v duchu. Ale jak k tomu mohlo dojít?

Agregát 8 byl funkční. Ten drobný kousek v podobě většího spínače, jenž ležel na zemi...

„Rene...”

To z POINT OF volal Dan Riker. Dhark mu neodpovídal. Ještě klečel a vkleče přešel k Arcu Doornovi, chytil ho za nohu a přitáhl jej blíž. Zíral do tváře, ze které vyprchal život. Sibiřan neměl žádný ochranný oblek. Obavy se naplnily.

Mrtev, je mrtev, říkal si, když hleděl do nehybné tváře a skelných očí.

„Rene, proč se nehlásíš?” volal rozrušený Riker.

Dhark rozepnul Doornův overal, položil mu ruku na hrud' a oddechl si, když ucítil slabý tlukot srdce. Později nedokázal říct, kolik času potřeboval, aby agregát 8 opustil. S Doornem na zádech... Pak už jen viděl Manu Čobeho, jak dává Sibiřanovi injekci. Ze všech stran ho bombardovali otázkami, ale neodpovídal.

„Šlo už jen o pár vteřin,” řekl Riker, „už jsme před sebou viděli průmyslovou jeskyni v jedné velké explozi. Rene, jak jsi to dokázal?”

Dhark se na přítele podíval, jakoby se probudil z hlubokého sna.

„Byli všichni muži na POINT OF a měla zapnutý dvojitý interval?” zeptal se.

„Ne... ani jedno, ani druhé... nestihli jsme to...“

V tu chvíli se Ren Dhark probral. Únava z něj spadla. Okamžitě přikazoval: „Při nejbližší možné příležitosti budeme takovou situaci cvičit... cvičit, cvičit! To se už nesmí nikdy stát! Za žádných okolností!“

Ještě než Dan mohl něco odpovědět, zeptal se: „Kdo zapínal agregát 8?“

Ruku zvedl štíhlý muž.

„Kdo vás na něm vyškolil?“

„Doorn...“

„Ukažte mi na řízení stroje, jak jste ho zapnul!“

Vykročil spolu s ním za roh, zastavil se u řídicího panelu a požádal muže, aby vše ještě jednou provedl.

Vědomosti, které získal z mentcapu, byly ve střehu. Kontroloval činnost štíhlého technika.

„Stop!“ zvolal náhle, odsunul muže, ještě jednou překontroloval všechny pozice přepínačů a ztěžka pokýval hlavou.

„Tak se na to podívejte!“ Ren Dhark nezuřil. Zůstal klidný, i když se uvnitř horečně trásl. Zase jednou byla zaměněna znamení Tajemných pro plus a mínus.

Když to však vysvětloval, zarazil se. Jak je možné, že nefungovalo pojistné zařízení Tajemných? Ještě jednou zkontroloval tabuli. A pak se musel něčeho chytit, aby neupadl..

Pojistka byla zablokována!

„Kdo vás naučil dělat tohle?“ zeptal se Dhark a z očí mu sršely blesky.

„Doorn...“

„Díky! Běžte...“

Ren Dhark zůstal na chvíli sám. Nedokázal pochopit, že by Sibiřan mohl být tak nedbalý, ale nestalo se mu něco podobného dnes už jednou?

Přepnul vše zpátky na nulu, odstranil zábranu pojistky a vrátil se k ostatním.

Arc Doorn chyběl.

Už podruhé sám vešel do stroje!

„Nedokázali jsme ho zadržet,“ vysvětloval Dan Riker.

Dhark na to nereagoval.

„Kdy bude hotov první C-E přístroj?“

Do popředí se postavil Pal Hertog.

„Jestli do toho nic nevleze, tak za osm až devět hodin. Ale my se neobejdeme bez agregátu 8...“

„Bude nejpозději za půl hodiny schopen provozu,“ vysvětloval Dhark, jako by šlo o maličkost. „K jeho výpadku řeknu jen jedno: chyba nebyla v konstrukci Tajemných. S neuvěřitelnou lehkomyšlností byla zablokována pojistka... Smím nyní přítomné poprosit, aby se odebrali na svá stanoviště?“

Zůstal na místě sám. I on pak opět vstoupil do stroje a našel Arca Doorna klečet u modulační oblasti. Sibiřan se snažil vrátit sedmihranný knoflík na původní místo. Neohlédl se, když za sebou uslyšel kroky. Otočil se teprve, když byl s prací hotov.

„Ano,“ řekl, „byla to moje vina...“

Nikdy nebyl přítelem dlouhých řečí a myslel si, že tím řekl vše. Podíval se na Dharka a pokrčil rameny. „Co bych měl ještě říkat? Bránit se a svalovat vinu na druhé, Dharku? Když jsem ho zaučoval na tomto stroji, řekl jsem mu toho příliš mnoho. Víc, než kolik dokázal unést...“

„Proč jste mu vysvětloval, jak se blokuje pojistka?“ zeptal se Dhark ostře.

Doorn se zarazil, pohlédl překvapeně na Dharka a zeptal se: „A jak se zablokuje pojistka?“

Teď byla řada na Dharkovi, aby se divil. Mělo se poprvé prokázat, že mentcapy podávají protichůdné informace?

Totéž se začal domnívat i Sibiřan. Konstatovali, že jim každému mentcap sdělil o agregátu 8 něco jiného.

Vtom se Doorn kousavě rozesmál. „Jsme my dva ale pořádný tupci...“

Dhark ho chtěl okřiknout, ale pak si uvědomil, že má před sebou muže, disponujícího fenomenálními schopnostmi vcítit se do cizí techniky.

„Dharku, vždyť my se ještě musíme pořádně učit! Vy víte o agregátu polovinu a já taky polovinu! Podle toho, co jste mi právě řekl, jsem pochopil, že jsme agregát 8 zdaleka nevyužili, jak by bylo možné. Kdy má být vyroben první C-E přístroj? Za osm nebo devět hodin? To tedy ne.

Já sám budu řídit agregát 8 a nejpозději za tři hodiny ať Pal Hertog prokáže, jestli je schopen provést fyzikální kontrolu! U všech čertů, kolik času jsme ztratili, než jsme si tohle uvědomili: rozpuštěné vědomosti! Tak já jdu na to!“

Doorn přikazoval!

A Ren Dhark na to přikývl. Ale zároveň v něm narůstala nedůvěra. „Doorne, vy jste o tom ale musel něco vědět! Vy jste mu musel ukázat, jak se pojistka blokuje!“

„Protože jsem znal jen polovinu informací, Dharku! Tihle Tajemní! Tahle parta je skoro tak špatná jako my lidé!“

„Jak to myslíte?“

Mladý muž pokrčil rameny. „Výraz mých citů, pane. Mohli bychom si o tom popovídat někdy jindy?“

Ren Dhark se mimoděk pousmál.

„Doorne, vy se někdy docela slušně rozpovídáte, přestože se o vás říká, jaký jste mlčenlivý bruchoun. Spolehněte se, že si o té vaší poznámce ještě popovídáme. Teď mi ale prozradte, jak jste se vlastně dostal do bezvědomí?“

„Protože jsem zakopl o vlastní nohu a spadl jsem do dosahu paprsků. To jste mě vytáhl vy?“

„Vy to nevíte?“

Arc Doorn byl nepolepšitelná povaha. Ale jako technik neměl konkurenci. Jenom supertechnika Tajemných byla i pro něj někdy neproniknutelným tajemstvím.

* * *

POINT OF stála před Cattanem mimo dosah energetického zvonu. Byla připravena ke startu. Na palubě se nacházelo 2 340 dobrovolníků pro práci na Zemi. Ve strojové jeskyni na Deluge probíhaly poslední kontroly E-C přístrojů: encefalokomutátorů. Podle plánu měly za 48 minut Blesky z Deluge vzlétnout směrem ke Cattanu.

Mike Doraner, jemuž byla skupina Blesků podřízena, se v jeskyni prstencové lodi nudil. Vydal se na procházku ke strojové jeskyni. Na čtvrté ulici potkal Pala Hertoga, Manu Čobeho a Arca Doorna s dalšími vědci, jejichž úkolem bylo provést poslední zkoušky komutátoru.

Doorn stál poněkud stranou. Byl obklopen čtyřmi muži, kteří mu kladli otázky.

„Doorne, vy zůstáváte u svého tvrzení, že smrt technika Hucka byla dílem nešťastné náhody?“ ptal se jeden z mužů.

Sibiřan založil ruce na prsou.

„Byla to nešťastná náhoda. Když jsem se u řízení otočil, zavadil jsem rukávem o přepínač. Protože Huck neposlechl mé příkazy, aby se odebral za bezpečnostní čáru, domlouval jsem mu, namísto abych se staral o to, kde mám rukáv. A pak Huck najednou neexistoval. Místo něj tam ležela

jenom hromádka popela.“

„Která byla prozkoumána. Šlo o popel, zbylý z kovu. Popel kovových věcí a součástek, které měl Huck po kapsách. Z organických látek nezůstalo nic. Nebylo možné ani zjistit, jakému druhu záření Huck padl za obět'. Alespoň to bychom od vás nyní rádi věděli.“

Arc Doorn podmračeně pohlédl na svůj protějšek a pak pokrčil rameny.

„Jak to mám vědět? Vždyť se tady porozhlédněte! My víme tak trochu snad něco o jedné desetině všech zdejších strojů. Bohužel, nemohu sloužit. A co vy na můj případ?“

„Vyšetřovací komise vám dá brzy vědět, Doorne. Každopádně jste jednal velice lehkomyšlně. Neměl jste agregát F zapínat...“

„Jistěže ne. Ale copak jsme měli času nazbyt? Ještě teď je ho málo. Vinou časové tísně se stávají takovéhle chyby. Jestliže vy byste...“

Vědci si marně lámali hlavu u kontrolního pultu. Pal Hertog si Doorna zavolal. „Pojďte prosím rychle sem...“

Sibiřan už mužům z vyšetřovací komise nevěnoval ani vteřinu. Měl plné ruce práce, aby v plánovaném čase stačil provést poslední kontroly komutátoru. Jenom zabručel: „Místo, prosím...“

A s náměsíčnou jistotou se pustil do práce. Nevšímal si ani toho, že jej vyšetřovací komise pozoruje.

„Pozor, rozjíždím okruh 3...! Ustupte!“ zavolal na ostatní, ale pak se ani neotočil, když rozjel třetí okruh.

Nikdo z vědců však neustoupil. Muži z výboru vrtěli hlavami. „Ten chlap zase jedná lehkomyšlně,“ konstatoval jeden a vykročil k Doornovi. Ale neprošel kolem Afričana.

„Co tady chcete? Zmizte!“

„Musím Arcu Doornovi položit několik nepříjemných otázek.“

Čobe, k jehož osobitým projevům patřilo, že se nikomu nedíval do očí, nyní na muže ostře pohlédl. „Jestli odtud ihned nevypadnete, udělám vám problémy, na jaké do konce života nezapomenete! Hergot, copak nevíte, co se na Zemi děje?“

Vyšetřovatel ustoupil o krok. „Budu si na vás v Cattanu stěžovat...“

„Klidně si stěžujte. Ale teď zmizte!“ odsekl Čobe a sledoval ho, dokud se nezařadil mezi své kolegy.

„Konec...“ řekl pak Arc Doorn. „Můžeme...“

Každý věděl, co. Komutátor prošel úspěšně poslední kontrolou a byl prohlášen za funkční.

Třináct minut před uplynutím časového limitu přistálo před POINT OF osm Blesků. Posádky začaly vynášet C-E přístroj a ukládat jeho součásti na palubu prstencové lodi.

Uvnitř byl jeden muž, který právě prožíval největší zklamání svého života.

Planetogeolog Achmed Tofir, objevitel těžkého kovu na planetě Jump, jemuž dal jméno tofirit, musel se vzorkem své rudy opustit loď. Byl z letu k Zemi vyloučen.

Prospektor Art Hooker už několikrát na vlastní kůži zažil, jaké to je, když je člověk jako dobrovolník odmítnut. Účastnil se porady, která tyhle věci určovala i nyní.

„Nemůžeme si dovolit nechat Cattan bez veškerých schopných mužů, Hookere. Vy a Tofir budete pokračovat ve výzkumech tofiritu...“

Dva muži se svěřenými hlavami opustili jednací místnost. Nepomohlo jim ani setkání s Chrisem Shantonem, jenž byl z výsadku na Zemi vyloučen také.

* * *

8. červen roku 2052, 14 hodin 20 minut!

Přesně podle časového plánu se POINT OF s 2 340 dobrovolníky na palubě odlepila od země. Prstencová loď prorazila husté mraky nad Main Islandem a se stále se zvyšující rychlostí se hnala do volného kosmu.

Ve 14 hodin 45 minut byla odvysílána palubní zpráva: Přepnout na hvězdné sání. Od této chvíle spojový klid. Ren Dhark.

Na POINT OF nenastala žádná tlačení. Loď byla dostatečně velká, aby se na ní pohodlně ubytovalo 5 000 lidí. Posádka se s dobrovolníky na palubě téměř nesesetkala.

Dobrovolníci objevovali překvapení za překvapením.

Nyní sami prožívali rozdíl mezi lodí GALAGY, která je dovezla na Hope a touto lodí Tajemných. Ani při startu nepocítili žádný přetlak. POINT OF se ani nezachvěla. Závrakem byly i ty zhruba třiceticentimetrové obrazové koule, které se po startu objevily v každé místnosti a na nichž mohl každý sledovat, co se děje kolem lodi. Ostření, zvětšování a zmenšování obrazu se dělo pomocí myšlenkových příkazů, což mnohým mužům nahánělo něco mezi děsem a nekonečnou úctou.

Loď řídil Ralf Larsen. V sedadle druhého pilota seděl Szardak. Už

několik hodin neviděli ani Dharka, ani Rikera. Nevěděli, kde ti dva jsou, což ovšem neznamenalo žádnou tragédii, protože stačilo zapnout palubní spojení a přivolat je.

Kurz POINT OF udržoval palubní mozek Checkmaster. Larsen se Szardakem pouze kontrolovali jeho jednotlivé příkazy.

„Rutina,“ řekl Janoš Szardak a opřel se.

Arc Doorn byl příkřejší: „K čertu se vším...“

Jeho nadřizený ve strojevně, Euroasiat Miles Congollon, s ním vedl rozhovor o jeho selhání případu Huck. Doorn pociťoval značné výčitky svědomí.

Congollon se nakonec rozhodl přikázat, aby vyhledal palubní lékařskou stanici.

Doorn uposlechl jen neochotně. Stejně se nemínil podrobit nějaké hypnotické proceduře, která by ho zbavila pocitů viny...

Vstoupil do lékařského oddělení. Vyvalil oči, když v menší ordinaci, určené jednodušším případům, uviděl pobíhat zdravotní sestry. Netušil, že mezi dobrovolníky jsou i ženy.

Jedna malá, poněkud podsaditá sestřička, se otočila. Slyšela ho přicházet. „Přejete si?“

„První inženýr mě nechal přihlásit u nějakého doktora. Jmenuju se Arc Doorn...“

Když vyslovil své jméno, trhla sebou další sestřička a otočila se k němu.

„Vy...?“ vyhrkl Doorn. „Vy jste taky na POINT OF, Doris?“

Pohled vrchní sestry přebíhal mezi oběma mladými lidmi sem a tam. Spatřila lehké rozpaky sestry Doris Eyckové a tichý úsměv, jenž vyvstal na dosud jen podmračené Doornově tváři. Aniž by řekla něco dalšího, vrchní sestra vykročila ke dveřím a pokynula třetí sestře v místnosti: „Pojďte se mnou!“

Ti dva osaměli.

„Že tady potkám zrovna vás...?“ zavrtěl Doorn hlavou. „Vy jste se přihlásila dobrovolně?“

Stáli od sebe na tři kroky, ale nikdo z nich se neodvážil vykročit.

„Je to něco zvláštního, Arcu? Vy přece taky letíte k Zemi!“

„To je fajn, že jste tady. Mám z toho radost, Doris. Kdy máte dneska volno? Nemohli bychom se pak sejít?“

„Dobrovolníci to mají zakázáno, Doorne. A stejně by to nevyšlo. Jsme tady samá přednáška a samé školení, že si sotva oddechne. Ale víte, jak

jsem se vyděsila, když jsem včera zaslechla zprávu o smrti toho nešťastného technika...?“

Radost, která se dala zřetelně vyčíst z Doornovy tváře, se nyní rychle ztratila. „Smrt mojí vinou... vinou tohoto ztraceného rukávu...“

Její tmavé oči se zaleskly. Zavrtěla hlavou a přistoupila blíž. Zastavila se před ním a položila mu ruku na rameno. „Arcu, neberte si to tak...“

A vtom se z palubního rozhlasu ozvalo:

„Arc Doorn, okamžitě do kabiny velitele! Prosím, ohlaste se!“

To volal sám Ren Dhark. Doorn se rozhlédl. Vlevo od něj byl videofon. Na obraze se objevil on i sestra. Zrozpačitěla, když spatřila, že se na ni Dhark dívá.

„Tady Doorn. Už jdu. Konec...“

„Stop, Doorne. Nevypínat. Vy jděte, ale se sestrou Eyckovou si chci promluvit.“

Srdce Doris Eyckové bušilo až v krku a měnilo se v knedlík.

„Sestro, mám pro vás těžký úkol. Šéflékař Vega o něm ví. Arc Doorn pořád myslí na tu nehodu. Vyžene mu ty myšlenky z hlavy. Nenechte se přitom zastrašit jeho bručounskou povahou...“

„Bručoun? Arc že je bručoun?“ vyhrkla, ale hned se zastyděla.

Dhark se pousmál. „No, vypadá to, že ho znáte z té lepší stránky. Tím líp, sestro. Po očekávaném útoku...“

„Na nás někdo zaútočí?“ zbledla dívka.

„Ano. Asi za dvě hodiny proletíme zónou, ve které byla POINT OF zatím pokaždé z neznámých důvodů napadena. Až se z ní vymaníme, budete mít čas věnovat se Doornovi. Sestro, je to na vás. Já nevím o nikom jiném, kdo by mohl Doornovi vrátit ztracené sebevědomí. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Rozumím,“ špitla Doris Eycková. Zatím dost dobře nevěděla, jestli z toho má mít radost.

„Konec,“ řekl Dhark, „protože Doorn každou chvíli vstoupí do mé kabiny...“

Arc Doorn vstoupil.

Uviděl u stolu Dana Rikera a Bernda Eylerse. Dhark ukázal na volné křeslo. „Posaďte se. Za dvě hodiny čekáme útok na naši loď. Pokud k němu dojde, nesmíme kvůli němu ztratit ani vteřinu. Zároveň však nechci riskovat život posádky. Vypracoval jsem následující plán...“

Ren Dhark několika větami vysvětlil svůj záměr. „Vy všechno přípra-

víte a nebudete opouštět svá stanoviště. Jakmile ve videofonu uslyšíte, že jsme zaměřili cizí loď, okamžitě zaútočíte. Je to jasné, Doorne?“

Doorn přikývl.

„Nevypadáte moc nadšeně, Arcu!“

„Tenhle trik jsme už zkoušeli, ale moc úspěchu nám nepřinesl.“

„To nechte na mně, Doorne. Zavolejte mi, až budete připraven.“

„Jistě...“ řekl Doorn a šel.

Když opustil kabinu, Riker se zeptal: „Co to s ním je?“

„Pocity viny...“

Muži se po sobě podívali.

Z palubního reproduktoru vykřikl Ralf Larsen: „Otřesy prostoru! Loď na levoboku! Asi patnáct objektů! Letí v kolizním kurzu!“

Tři muži v Dharkově kabině vyskočili z křesel. „Jdeme! Poplach zbraňových systémů! Dotaz na Doorna, jak je daleko! Pohotovost všech Blesků! Konec!“

Jako poslední opustil svoji kabinu Ren Dhark. Do velínu to nebylo daleko.

„Loď převzalo automatické řízení,“ vysvětloval Ralf Larsen, když vstával z pilotního křesla, aby ho uvolnil Dharkovi.

„Díky,“ odvětil mladý velitel lodi naprosto klidně. Soustředil se a snažil se myšlenkami přinutit řízení, aby mu vrátilo vládu nad lodí.

Vracím, ozvalo se v Dharkově hlavě a v tu chvíli se zablokované řízení uvolnilo.

„Grappo, data!“

„13 kulovitých lodí v náletu na POINT OF, Distance při současné rychlosti 2,48 světelných minut. Nacházíme se v silných zaměřovačích paprscích.“

Vedle Dharka se rozsvítila malá videofonní obrazovka. Věcně rozcuhaný Sibiřan. „Všechno v pořádku. Můžu pustit šťávu?“

„Jděte na nejvyšší výkon, Arcu. Zavolám vám, až to budete moci vypnout. Konec!“

O několik vteřin později se od zaměřovačů ozval výkřik Tino Grappy, ale pak brzy poznal, oč jde.

Arc Doorn pustil na plný výkon palubní rušičku POINT OF. Na všech vlnách se objevila neproniknutelná rušivá pole.

POINT OF tím rušila i vlastní zaměřování, avšak na palubě byl jeden přístroj, který se rušit nedal - Checkmaster!

Palubní spojení zůstalo rovněž v činnosti.

Ren Dhark rozkázal 28 Bleskům, aby opustily loď. Na obrazových koulích se pak Blesky objevily a každý mohl sledovat, jak se řítí vstříc neznámemu nepříteli.

Dan Riker si všiml, že Dhark ve svém křesle sedí neobvykle strnule. Nač to čekal?

Tino Grappa přišel u zaměřovačů o práci. Ralf Larsen u Checkmasteru jen pozoroval kontrolky.

Vteřiny ubíhaly.

Díky rušičce nemohli na palubě dostávat zprávy z Blesků. Dharka to však nezneklidňovalo tolik, jako Eylerovo mlčení.

Stále čekal na hlášení, že má svých 2 340 dobrovolníků pod kontrolou.

Dhark to sotva domyslel a už se kolem POINT OF míhaly energetické paprsky. Dhark se usmíval, protože Riker nadával na tvrdohlavého protivníka, který je tady vždy napadl. Posílal ho ke všem čertům.

V hloubi obrazové koule se rudě zablesklo.

„O jednoho míň...“ zamumlal Riker, zatímco jeho přítel neřekl ani slovo.

POINT OF zatím nemusela vyslat ani jeden zničující paprsek. Oba velitelé zbraňových systémů šetřili energii lodi.

Pak se rozsvítila obrazovka videofonu.

Dhark sebou trhl. To byl Bernd Eylers...

„Dharku, zvládli jsme to. Uklidnili jsme je. Viděl jste tu explozi nepřátelské lodi?“

„Ano, proč?“

„To byl náš největší triumf. Ale stejně to bylo o vlások. My...“

Dhark ho klidně přerušil.

„Já vím. Měli jsme dobrovolníky hned po startu informovat, že budeme zřejmě napadeni. Já...“

Grappovy zaměřovače sice pracovaly vlivem rušičky zcela nepřesně, ale pracovaly. Grappa ohlásil:

„Transice...!“

Nepřátelské lodě provedly skok prostorem. To bylo něco, co POINT OF neuměla.

A Grappa se dál nedostal.

Tím skokem se útočníci octli v bezprostřední blízkosti POINT OF a začali pálit ze všech zbraní naráz.

Černý vesmír se rozzářil barvami energetických paprsků. Zatížení ochranných intervalových polí prstencové lodi dosáhlo 67 procent.

Pak ale bylo rychle po všem. POINT OF jim ulétla. Cizí lodí sice dokázaly skákat prostorem, ale v plynulém letu nedosáhly rychlosti světla. POINT OF ji dokázala mnohonásobně překročit. Nicméně skoky prostorem lodím umožňovaly POINT OF stále a stále dostihovat.

Ren Dhark se spojil se zbraňovým systémem Západ. Zavolal si Buda Cliftona.

„Cliftone, proč jste nezahájili palbu, když jsme byli napadeni? Smím vám doporučit, abyste příště byli poněkud rychlejší...”

Bud Clifton neodpověděl. Zatímco na něj velitel mluvil, zahájil palbu proti nepřátelským lodím, jež se v tu chvíli vynořily z prostoru vedle POINT OF. Nepřítel ztratil další loď.

O pár vteřin později se v kosmu rozzářila další exploze. Nepřítel změnil taktiku a nechával prolínat prostorem své lodi jednu po druhé tak, aby byla POINT OF neustále pod palbou.

Prstencová loď pálila ze všech antén.

A Dhark myslel na dobrovolníky.

Tenhle boj pro ně musel znamenat obrovskou psychickou zátěž. Všude na POINT OF muži postávali před obrazovými koulemi a sledovali je.

Báli se. Mysleli na ženy a na děti, na své blízké, které nechali na Hope. Bylo mezi nimi i pár takových, kteří se třásli hrůzou a neodvážili se na kouli ani pohlédnout. Jejich strach představoval nebezpečnou infekci.

Bernd Eylers byl neustále ve spojení se svým malým týmem. Téměř bez ustání vydával příkazy.

„Při jakýchkoliv náznacích paniky bez váhání nasadit paralyzátory,“ rozkazoval, ale sám si nedokázal dost dobře představit, že by tento prostředek použil.

Brzy však musel sáhnout po obou svých paralyzátorech. To když ho napadla trojice strachem šílených mužů. A právě když začal přemýšlet o tom, co provedl, a o tom, co má říct dobrovolníkům, kteří jeho zásah sledovali, spatřil, jak si muži vzájemně poklepávají na ramena a radostně výskají.

Podíval se na obrazovou kouli.

V temném kosmu už nebyl ani jeden žhnoucí paprsek!

Blesky se vracely na palubu!

Nepřítel byl pryč!

Nerovný boj skončil. Prstencová loď zase jednou proplula nebezpečným sektorem Mléčné dráhy a nepoškozena pokračovala ve směru k Zemi.

* * *

POINT OF byla na cestě tři dny a jednu hodinu, když se na obrazové kouli ukázalo Slunce.

Na lodi vládlo horečné vzrušení. Tentokrát šlo o to, aby si dobrovolníci uměli poradit se všemi eventualitami. Veškeré centrály byly zcela zaplněny. Muži, kteří se přihlásili k výsadku na Zemi, se chovali překvapivě klidně. Bernd Eylerse mohl s klidným svědomím ohlásit, že žádné nepokoje nejsou.

Loď převzali opět Ren Dhark a Dan Riker. Janoš Szardak seděl spolu s Tino Grappou za zaměřovači, zapnutými na nejvyšší výkon. Automaticky předávali veškeré hodnoty do velínu. Hvězdné sání hnalo loď nadále nadsvětelnou rychlostí ke Sluneční soustavě.

„Žádné cizí lodi...“ hlásil Szardak.

Ren Dhark a Dan Riker mimoděk pomysleli na Cal, který se jim na Robonu bezpodmínečně vzdal.

Dalo se Calu důvěřovat, anebo ta nepřítomnost lodí kolem Slunečního systému představovala jen gigantickou kosmickou léčku, již Cal připravil proti POINT OF?

Ren Dhark zavolal Čobeho do spojové centrály.

„Žádný spojový provoz ve směru ke Slunečnímu systému, Rene. Nechal jsem Checkmaster všechno přezkoumat. Pozemské hyperantény přijímají jenom velmi daleké signály. Jinak ani necinknou. Zvláštní...“

Palubním rozhlasem byli informováni i dobrovolníci. Vládla mezi nimi povznesená nálada. Těšili se zpět na Zemi.

Ale Bernd Eylerse měl starosti.

„Dvě hodiny k dosažení oběžné dráhy Pluta...“

Dharkovo hlášení bylo heslem pro Eylerse. Nechal svolat dobrovolníky před obrazovky a promluvil k nim:

„...stojíme před úkolem, o kterém nevíme, zda se nám ho vůbec podaří splnit. Odrůsení lidí - pokud to tak mohu nazvat - bude probíhat fázovitě. Podle zpráv Rena Dharka narazíme na vyhladovělé, vyhublé příslušníky lidstva, kteří nejen že budou potřebovat naši pomoc, ale které budeme muset hlídat.

Podobné situace jsou vždy provázeny nezákonnostmi všeho druhu. Každý z nás má dvojí úkol: pomáhat i hlídat!

Nač by byla naše pomoc, kdyby Zemí táhly bandy lupičů, násilníků a vrahů, kteří by využívali situaci...?“,

Eylersova slova slyšeli i ve velínu POINT OF.

„Snad se to Eylersovi povede,“ pohlédl Riker tázavě na svého přítele. Dhark nespouštěl oči z obrazové koule. Slunce se zvolna zvětšovalo. Brzy bude zapotřebí snížit rychlost, aby POINT OF neproletěla Sluneční soustavou, aniž by se přiblížila Zemi.

„Podceňuješ muže, kteří s námi letí k Zemi. Jak Eylers řekl: oni sami na vlastní oči uvidí, co mají dělat a jak se mají zachovat...“ .

Dan Riker měl pesimistickou chvilku. Opřel se o opěradlo, přelétl pohledem přístroje na palubní desce a řekl:

„Jsi přesvědčen, že náš komutátor udělá z letargických lidí opět normální bytosti?“

„To nevím. Předpokládám to ale.“

Dan zabubnoval prsty o přístrojovou desku.

„Rene... pořád na to musím myslet... není na Zemi vědec, který by dokonale znal všechny funkce lidského mozku. A pak si zničehonic přiletí z kosmu Gianti a zasáhnou do mozků všech lidí tak, že z nich učiní poslušné, letargické idioty bez vlastních myšlenek. A pak zase na druhou stranu jsou okamžitě schopni odevzdat plán komutátoru, pomocí kterého lze lidi uvést do původního stavu... odkud mají ty vědomosti? Odkud získali takové informace?“

Dhark se na Rikera nepodíval. I on si často kladl takovéhle chyby.

Odkud znají Gianti funkce lidského mozku?

Byla na to vlastně jenom jedna odpověď: od člověka samotného. Dhark uvažoval o tom, že je docela možné, že během uplynulých desetiletí kosmických výprav Gianti ukořistili nějakou zbloudilou nebo ztroskotanou loď s pozemšťany, a ty pak důsledně prostudovali. Možná proto toho věděli o lidech tolik. Možná proto je také nazvali Zatracenci...

* * *

Žádná radarová stanice na Plutu se nehlásila.

POINT OF vletěla do Slunečního systému. Slunce bylo přímo před nimi a jeho velikost se příliš neměnila. Prstencová loď zmírnila rychlost. A

snažila se navazovat spojení se stanicemi pozemšťanů na jiných planetách Slunečního systému.

„Všude ticho...“

Vypadalo to, jako by tady nikdy neexistovala žádná inteligentní bytost jako člověk, jako lidstvo.

Pluto nechali za sebou. Obrazová koule ve velínu ukazovala ve fantastickém zvětšení pět planet. Země mezi nimi nebyla. Nacházela se za Sluncem.

Nejvyšší bojová pohotovost v obou zbraňových systémech. Pomalu stoupající nervozita mezi dobrovolníky. Poslední přípravy k nasazení na Zemi se blížily svému konci.

Arc Doorn se už několikrát pokusil o palubní spojení s Doris Eyckovou, ale pokaždé se ozvala vrchní sestra Virnitová. Její stereotypní odpověď znal Doorn už nazpaměť: sestra Eycková je zaměstnána. Zavolejte později.

To ale už nebylo možné.

POINT OF přepnula pohony. Z nadsvětelného hvězdného sání na podsvětelné Šle.

Manu Čobe byl ve spojové centrále a pokoušel se navázat kontakt se základnou T-XXX na Aljašce, kde se jako na jediném místě na Zemi udrželi normální lidé. Walt Brugg mu asistoval. Obdivoval Afričana, který byl stejně dobrý lékař jako technik. Obdivoval jeho trpělivost, se kterou se neustále snažil o spojení se základnou ukrytou v hoře Mount King.

Ale pořád nic!

Čobe požádal Dharka o svolení k určitému experimentu. Dhark souhlasil.

Překontroloval frekvence odrazu vln na stanici T-XXX. Nebezpečí pokusu spočívalo v možnosti, že tímto způsobem POINT OF na sebe upozorní. Kdyby na T-XXX číhal nepřítel...

Zjištění bylo jasné:

„Stanice T-XXX je provozuschopná, ale nevysílá! Bruggu, dejte mi Dharka!“

Dhark chvíli naslouchal a pak rozhodl: „Zastavte veškeré pokusy o kontakt, Čobe. Hned po přistání zjistíme, co se tam děje. Konec.“

Dhark už neměl na delší rozhovory s Čobem čas. POINT OF nalétávala na modrou planetu! Zaměřovače dodávaly nové hodnoty. Tři malé giantské kulovité lodi odstartovaly ze Země a vzdalovaly se do kosmu.

„Údaje Checkmasteru. Upřesnit pozice. Na ty lodě se později podíváme.

Janoš Szardak potvrdil příjem.

Země byla najednou kulatá. Na denní straně viděli americký kontinent. Výkon Šle. klesal. Ren Dhark řídil loď spíš citem, než podle přístrojů.

Cílem lodi byl Cent Field, kosmodrom, ze kterého před rokem odstar-tovali kolonisté na GALAXY.

Rychle klesali.

Po pravé straně Skalisté hory. Objevovaly se hory a planiny, které rychle ustupovaly za horizont.

„Naše Země...“ vydechl Ralf Larsen. Nedokázal si představit, že je nyní sídlem letargických kreatur...

Ren Dhark neříkal nic. Nedal najevo ani před Danem Rikerem, jak velkou starost si dělá o základnu T-XXX. Že by ji Gianti ještě na poslední chvíli přece jen objevili? Že by Syntetové uvolnili její ochranu před zaměřováním?

„Ještě sto kilometrů k Cent Fieldu...“ řekl Grappa.

Dhark zavolal Čobemu do spojové centrály. „Jak jste na tom s komutátorem?“

Afričan odpověděl s ledovým klidem: „Komutátor je připraven. Možnost použití. Spojen s nejsilnější hypervysílačkou.“

„Čobe, přepojte řízení komutátoru do velínu!“

Hovořili o té věci, jako by šlo o celkem všední záležitost, jako by ani nešlo o záchranu miliard lidí.

Na přístrojovém pultu se rozsvítila kontrolka. Označovala přepojení komutátoru do velína.

„Do Cent Fieldu patnáct kilometrů...“

Zrychlení v protisměru zabralo vší silou. Rychlost klesla na podzvukovou hranici. Loď rapidně ztrácela výšku. Rozeznávali stále více detailů Země. Ve velínu kdosi zaúpěl. Jeden jediný rok stačil, aby letištní plochy zarostly plevelem. Tam, kde rostlo dřív obilí, byla zelená džungle.

Objevil se Cent Field, největší a nejmodernější kosmodrom světa.

„Kosmické lodě...!“ vyhrkl Dan Riker. Dhark přikývl. Nic jiného nečekal.

Copak na Robonu nezůstaly kosmické lodě, i když Cal vydal svůj telepatický rozkaz?

POINT OF plula pomalu, ve výšce jednoho tisíce metrů směrem k letišti. Na vrcholu projekční koule se vynořily budovy Alama Gorda, největšího světového vědeckého střediska.

Ren musel myslet na svého přítele Montyho Bella, profesora astrofyziky, muže, který ho tu při jeho poslední návštěvě ani nepoznal.

Jestlipak byl Monty Bell ještě naživu?

Zahnal pochmurné myšlenky. Prstencová loď byla na okraji letiště. Místy to tam vypadalo jako sklad šrotu. Povalovaly se tam polorozebrané, vybrakované kosmické lodě, kulovité lodě Giantů i jejich nákladní koráby, ve kterých transponovali konzervované lidi na Robon. Čtyři nebo pět 400metrových gigantů vypadalo jako intaktní. Stály vedle sebe s otevřenými vstupy.

Vtom se Dhark mimoděk předklonil ke kouli. Před jednou nákladní lodí zachytil nějaký pohyb. Soustředil se a vyžádal si maximální zvětšení.

Obrazová koule poslechla.

Obraz se změnil a lide na POINT OF zadrželi dech.

Spatřili mnohatisícový dav vyhublých, kostnatých lidí, stojících před lodí Giantů. Tito lidé nevěnovali POINT OF naprosto žádnou pozornost. Dřepěli tupě na zemi, nebo polehávali.

„Dáblové...“ zavrčel Dan Riker na adresu Giantů a sevřel ruce v pěsti.

Ren Dhark, jenž takové obrazy neviděl poprvé v životě, se spojil s Manu Čobem. „Kontrola délky vln komutátoru! Prosím o údaje!“

Manu Čobe mu je předal, Ren Dhark poděkoval. Pak přepojil palubní rozhlas do všech místností. Nyní ho slyšel každý.

„...Tato hodina rozhodne o budoucnosti lidstva,“ řekl pronikavým hlasem. „Pohlédněte na ty vyhladovělé postavy. Vidíte tam někde, že by někdo starší chránil dítě? Muž ženu? Zásah Giantů v nich zničil vše lidské. Doufejme nyní, že se nám podaří tento proces zvrátit a udělat z nich zase lidské bytosti!“

Doufejte s námi...”

POINT OF obkroužila letiště a dostala se k Alamo Gordu s úzkými a dlouhými trakty.

„Zapnout, Dane..“, řekl Ren a nedokázal se ubránit rozechvění v hlase. Loď stála. Pod ní se rozprostíral zanedbaný park s mnoha budovami.

Dan Riker pohlédl na přítele. Vůbec ho nenapadlo, že by měl spustit komutátor jako první.

„Komutátor pracuje, Rene. Rádus ozáření je 3,4 kilometru. Hypervysílačka jede na plný výkon...”

Pak ve velínu nikdo nepromluvil. Na lodi bzučelo jen několik agregátů. Loď stála ve výšce jednoho tisíce metrů. Park dole byl pustý a prázdný.

Nikde nebylo vidět ani živáčka. Ze žádného východu z budov nikdo nevycházel.

Stali se tu všichni obětmi Calu?

Že by pět okrově zbarvených Giantů Calu Dharka a jeho druhy oklamalo?

„Poletíme nad lidi u giantských lodí,“ řekl Ren Dhark a nepoznával svůj hlas. Na Čele mu vyvstal pot. Konečky prstů měl vlhké, ale z řídicích pák a tlačítek nesklouzly. POINT OF se vracela ke kosmodromu. Komutátor nepřetržitě pracoval dál.

Nechali vědecké středisko za sebou. Objevilo se letiště s hromadami trosek. Ale nikdo jim nevěnoval pozornost. Všichni hleděli na tisíce pohublých lidí v davu u cizích lodí.

Vtom jeden z mnoha mužů dole na plastikobetonu vyskočil.

Vyskočil, chytil se za hlavu a pohlédl vzhůru k POINT OF.

Pak už nebyl sám, kdo se napřímil a pohlédl k nebi. Mnozí neměli sílu, aby vstali, ale alespoň se o to snažili.

„Panebože,“ řekl Dan Riker, „komutátor je doopravdy vrací do života...“

Ren Dhark v křesle ztuhl. Nedivil se, že necítí vůbec žádnou úlevu.

Kámen mu ze srdce nespádl,

Když pozoroval ty zničené bytosti dole na ploše, jak se potácejí a hledají ztracené síly, pochopil, že ho nyní čekají další téměř neřešitelné úkoly!

Teprve teď!

Udělal začátek. Tuhle skupinu se svými dobrovolníky ještě zvládnou, ale co se stane, až z psychického zajetí vysvobodí miliónová města a lidé se proberou k vědomí?

„Dane, musíme přistát. Musíme zjistit, jak reagují. Vypni komutátor...“

Dan se chtěl na něco zeptat, ale pochopil, že není čas na dotazy.

POINT OF přistála dva kilometry od vyhublého davu. Ralf Larsen s Grappou ve spojové centrále zůstali. Stejně tak posádky zbrojních systémů. Pro všechny ostatní platily příkazy akce JOB!

Na Zemi se psal 12. červen roku 2052!

* * *

Přicházeli!

Nezadržitelně. Šli nejistě, potáceli se, trásli. Někteří omdleli, jiní se

pokoušeli vstát, ale zase si sedali.

Přicházeli a bylo jich víc než tři tisíce.

Muži, ženy a děti. A ty děti, ty ženy - děti vypadaly jako starci, ženy jako čarodějnice, ze kterých šla hrůza.

„Dejte nám pít...! Dejte nám najíst...! Umíráme hlady...! Copak to nevidíte...?“

Už neměli ani sílu, aby křičeli. Sotva pozvedli ruce na znamení zoufalství.

Manu Čobe stál vedle Dharka. Zasunul paralyzátor do pouzdra.

„Dharku, na ty já mám střílet? Ne, to ne!“ Oči mu žhnuly, hlas naplnila zloba a soucit.

„Dejte nám napít... a když ne nám, tak aspoň dětem...“

Zoufalci dorazili k zábraně.

Zhruba sto metrů před vstupem do POINT OF číslo 3 stálo sto dvacet do sebe zaklesnutých mužů posádky. Měli za úkol zabránit odrušeným lidem ve vstupu na palubu prstencové lodi, případně je i ochromit paralyzátory.

Tlak masy chudáků se stupňoval. Ren Dhark čekal, že zábrana každou chvíli povolí. Pak už by nezbývalo nic jiného, než použít zbraně.

„Zatraceně...“ zavrčel Manu Čobe a vzal paralyzátor zase do ruky.

Perk Vega stál uprostřed polokruhu před mikrofonem a křičel. Zoufalí lidé ho neposlouchali. Chtěli pít a jíst. Potřebovali pomoc, ne slova.

Perk Vega i Manu Čobe varovali před použitím paralyzátorů. „Tihle lidé jsou v koncích! Jejich organismus nemusí vliv šokových paprsků vydržet. I minimální dávka může způsobit smrt!“

Ale nyní sáhl i Perk Vega po zbrani!

Zábrana z lidských těl se protrhla. Silní muži z posádky se řtili k zemi a vyhublí lidé po nich šlapali. Zesilovač i mikrofon shodili a nezadržitelně se sunuli ke vchodu číslo 3.

Zasyčely první paralyzující paprsky.

Nic jiného prostě nezbývalo.

V davu se objevily trhliny. Ozývaly se zděšené výkřiky. Ženy zvedaly své děti nad hlavu, jako by prosily samo nebe o slitování.

Perk Vega zápasil o holý život. Spolu s ním i mnozí muži z posádky.

„Budeme muset zaútočit...“ prohlásil Ren Dhark, když nápor davu ochabl.

Pak se zastavil.

Avšak nebyl to rozum, co zoufalce přinutilo stát. Většina z nich už nemohla. Dva kilometry chůze z letiště k POINT OF je zcela vyčerpaly.

Dhark si oddechl. Otočil se. Na první palubě stálo pět set mužů posádky připravených k zásahu. Na jeho znamení opustili loď a začali na velkých antigravitačních deskách transportovat vodu, jídlo a léky. Zároveň loď opustilo pět Blesků a nabralo kurz směrem k Alamo Gordu.

Rul Warren v Blesku 005 dostal od Dharka úkol, aby se podíval po astrofyzikovi Monty Bellovi. Ale naděje, že ho ještě nalezne živého, byla mizivá.

Trvalo celou hodinu, než mohla posádka POINT OF poskytnout vyhladovělým lidem na letištní ploše první pomoc v podobě jídla, pití a léků.

Riker mezitím létal v Blesku nad objekty kosmodromu. A zničehonic zavolal Dharka. Hlas se mu třásl vzrušením.

„Rene, právě mě napadlo, že na jižním okraji letiště je velká podzemní zásobárna potravin solární flotily! I kdyby tam už nefungovalo chlazení... sakra, ale vždyť všechno nemusí být uloženo v chladu...”

„Oukej, Dane, máš pravdu. Taky jsem tam kdysi už byl. Naber směr a spoj se s Perkem Vegou. Konec!”

Perk Vega měl osm lékařů, sedm zdravotních sester a šestnáct pomocníků.

Od časů „Syté smrti“, řádicí v Cattanu, neviděl tolik lidského neštěstí pohromadě. Pacienti mu tady umírali doslova pod rukama. Mrtvým už nemohl pomoci a se živými to bylo těžké. Procházel mezi nimi, snažil se být všude, pomáhal kde mohl.

Vtom se dav prosebníků opět rozhrnul a doktor spatřil ženu, jejíž břicho bylo vystouplé a napjaté jako buben. Kroutila se na zemi v křečích. Nahmatal její puls. Byl slabý a vynechával.

Vega si uvědomil, oč jde.

Reakce na syntetické potraviny!

Někteří lidé prostě nesnesli delší dobu žít jenom z umělých látek.

Rychle jí dal povzbuzující injekci. Napjatě sledoval její stav. Ostatních na kost vyhublých, nesnesitelně zapáchajících lidí, kteří se kolem seskupili, si nevšímal.

Ale myslel na ně.

Panebože, co ti si museli prožít! Sotva se drží na nohou a jejich psychika je nanejvýš schopna vstřebat fakt, že jsou lidmi. Na víc ale nestačí.

Žena se přestala kroutit. Napětí břicha povolilo. A žena upadla v bezvědomí...

Přežila.

Perk Vega vstal a rozhlédl se. Kolik z nich mezitím již zemřelo! Kolik z nich se probralo ze zajetí giantické vědy, aby se opět stali lidmi, ale brzy nato zemřeli.

Existuje něco nemilosrdnějšího než osud?

* * *

POINT OF se nejvyšším výkonem Šle řítila k severu, směrem na Aljašku, k údolí Tachat.

Z Cent Fieldu a Alama Gorda přicházela jedna špatná zpráva za druhou. Vyhladovělí lidé se pokusili dobýt skladiště potravin, aby se zase jednou pořádně najedli. Opět bylo nutno použít paralyzátory.

„Zasáhněte, Vego, všemi prostředky, které máte k dispozici! Máte úplnou volnost rozhodování! Konec!“

Blížili se k Tachat Riveru. Údolí se už ponořilo do podvečerního šera. Obrazová koule se přepnula na infračervené snímání a přenášela potemnělou krajinu jako by byl den.

Videofonní přijímače signálu byly neustále zapnuty. Ale Čobe se marně snažil spojit s T-XXX.

Základna T-XXX neodpovídala!

Tino Grappa nespouštěl oči z energetického zaměřovače. Měl strach z chvíle, kdy přístroje vyznačí vysoké plusové hodnoty. To by znamenalo, že se stanice stala obětí jaderné katastrofy.

„Řeka,“ konstatoval Szardak v sedle druhého pilota.

A pak se POINT OF zastavila nad Mount Kingem.

„Posviťte na horu všemi reflektory!“ přikázal Ren Dhark. „Pře...“

Chtěl přikázat Szardakovi, aby převzal velení, ale to, co spatřil na projekční kouli, mu vzalo slova z úst.

Hora nebyla nikde porušena ostřelováním.

Ren Dhark seděl chvíli jako bez ducha.

Pak přikázal, aby horu ostřelovali olivově zeleným paprskem drtiče, jenž rozkládal jenom anorganické hmoty a organické nechával bez poškození.

Paprsek udeřil o svah obrovité hory, S materiálem si snadno poradil. Na

všechny strany odlétávaly hromady prachu a na pár vteřin se obraz v kouli zamlžil. Pak se ale automaticky zaostřil a ukazoval prostředí tak, jakoby se venku vůbec neprášilo.

Paprsek se ponořoval stále hlouběji.

Osmdesát metrů...

Sto deset metrů...

„Zatracené, jak silný je vlastně plášť hory nad základnou T-XXX?“ zaslechl Dhark v komunikátoru Buda Cliftona, velitele zbraňového systému Západ.

Ren Dhark mu neuměl odpovědět. Když byl na základně, zajímaly ho jiné věci.

„Stop!“ křikl Clifton a zarazil ostřelování. Pronikli ke konstrukci.

Dhark přikývl. Přepnul na palubní rozhlas.

„Připravit k výsadku!“

Tento rozkaz byl určen malé skupince, která byla sestavena cestou na Aljašku. Dhark ji však ještě rozšířil: „Čobe, poletíte taky. Vezměte sebou raději ještě jednoho lékaře. Já jsem za chvíli na kontrolním stanovišti Blesků...“ A jedním dechem přikázal Szardakovi: „Převezměte řízení lodi!“

* * *

Na Blesku 001 se rozzářily reflektory. Ren Dhark s Manu Čobem na palubě vlétali do T-XXX jako první. Afričan překvapeně pozoroval přístroje. Na 001 běžely veškeré zaměřovače. Záření uvnitř nebylo žádné, zato...

Čobe se sklonil k přístroji ve stejnou chvíli jako Dhark, ale Dhark už věděl, oč jde.

Ze stanice proudil otrávený vzduch!

Vzduch základny byl nasycen hypnotikem v plynném stavu.

Dhark okamžitě rozhodl: „Všichni zpět před horu! Vystoupit a obléknout si skafandry. Vzduch na T-XXX je obohacen okamžitě působícím uspávacím prostředkem!“ Otočil se k Čobemu. „Jak to vidíte vy, Čobe?“

Čobe pokrčil rameny.

„Na to by tady musel být Perk Vega, aby stanovil protilátku. A vůbec... buh ví, kolik lidí je v téhle noclehárně vůbec ještě naživu...“

„Vy netušíte, jaký plyn by to mohl být?“

„Člověk nemůže znát všechny obory medicíny,“ přiznal Čobe.

Blesk 001 přistál. Malý, ale výkonný hypervysílač běžel. Spojení s Cent Fieldem bylo okamžité. Pak trvalo jenom několik minut, než mohl Čobe promluvit s Perkem Vegou.

„Dharku, dejte mi naměřené hodnoty...”

„Později, Vego!” požadoval Dhark. Tušil, že na T-XXX jde o minuty. Co se tam vlastně mohlo stát?

Otočil se. Jeho ramene se dotkla Čobeho paže.

„Už jsem na to přišel. To hypnotikum se jmenuje Duplo-Dormyr. Nejsem s ním žerty, ale neznám ani jeden případ, že by posloužil nějakému sebevrahovi k cestě do nebe.”

„Doufejme. Stejně to ale řeknu Vegovi.”

Netrvalo dlouho a Blesk Mike Doranera přivezl doktora Vego i s protilátkou.

Sotva vešli na stanici, doktor se zděsil.

„Panebože, tady je každý napůl vyhladovělý! Už jsou asi omámeni pěknou řádku dní!”

„Přežijí to?” zeptal se Dhark.

Vega přikývl.

„Šance na přežití jsou značné.”

„Musí přežít,” dodal Dhark, spíš pro sebe. „Lidstvo je na ně odkázáno... Pokud budete mít nějaké zvláštní požadavky, dejte vědět. Já letím pryč. Tady už nebudu zapotřebí. Pošlu vám k ruce dvě stě dobrovolníků... Čobe, vrátíte se se mnou. Letíme na Cent Field...”

A Blesk 001 odstartoval. Vega hleděl za ním a rozvažoval, jak co nejrychleji probudit ze spánku několik tisíc mužů.

* * *

Na Cent Fieldu stálo osmnáct neporušených kulovitých lodí Giantů a Gianti nikde.

Pět lodí patřilo do třídy 400metrových!

A všech pět bylo schopno letu!

Nyní se vyplátilo, že si posádka POINT OF během čekání na planetě Mountsu pořádně prostudovala giantské obří lodi. A protože POINT OF mohla podle informací mentcapů obsluhovat jenom padesátíčetná posádka, měl nyní Dhark k dispozici 150 dalších vyškolených mužů.

První kulovitá loď, do které Dhark vstoupil se zvláštní skupinou, dostala

jméno HOPE.

„Tohle bude vaše loď, Larsene,“ řekl Dhark svému prvnímu důstojníkovi.

Larsen, jeden z nejstarších členů posádky, pohlédl na Dharka šedýma očima. „Děkuji vám, Dharku, ale nemyslete si, že jsem teď nějak mimořádně poctěn. Raději jsem byl vaším důstojníkem. Škoda!“

Dhark čekal všechno, jen ne taková prostá, upřímná slova. Každé z nich pro něj znamenalo pochvalu od muže, který už léta býval kapitánem řady pozemských kosmických lodí.

HOPE byla v bezvadném stavu. Checkmaster POINT OF sdělil, že její posádku musí tvořit alespoň 45 mužů.

A pak to šlo ráz na ráz.

Dhark neztrácel čas.

Obsadil i druhou a třetí giantskou loď. Při jejich pojmenování se ukázalo, jak lidstvo za uplynulý rok proniklo do kosmu. Jedna dostala jméno COL a druhá CATTAN.

Kapitány se stali Janoš Szardak a třetí důstojník.

A pak dostaly posádky nových lodí pozemské flotily první rozkazy. Měly prokázat, jak dobře se na Mountsu proškolily.

COL a CATTAN měly absolvovat testovací let na Měsíc a HOPE dostala za úkol letět na Aljašku.

Výzvy Perka Vegy byly stále důraznější: „Ručím za posádku základny pouze v případě, že dostane patřičné lékařské ošetření. Tuhle možnost mi T-XXX neskytá!“

HOPE odstartovala.

Ve velínu POINT OF se pak konala porada. Dhark rozděloval další úkoly.

„Čobe, připravíte s Maitskillem, Hanfstickem a Anongou v lazaretu Alama Gorda vše pro přijetí tří tisíc ospalců z Mount Kingu. Nemusím vám jistě připomínat, že je nutno šetřit zásoby léků...“

„Proč neurčíte skupinu, která by vyhledávala skladiště medikamentů?“ zeptal se Maitskill.

„Protože nám na to chybějí lidé!“ odvětil Dhark a s lékaři se rozloučil.

Sotva Dhark s Rikerem osaměli, Riker se přítelem zeptal: „Neztrácíš při takovém tempu přehled, Rene?“

Dharkova slova zazněla téměř hořce: „Dane, kolikrát už ti říkali, že jsi můj náhradní mozek! Nechceš mi pomoci? Já nechci všechno dělat

rozhodovat sám. My všichni musíme v téhle rozhodující chvíli dělat vsecko, co je v našich silách. Jestli to neuděláme, brzy nás rozdupou vraždící a plundrující tlupy odrušených lidí, myslících jenom na potravu!“

Riker zvedl obočí. Dhark se pousmál a položil mu ruku na rameno.

„Oukej. Rozdělíme si práci. Ty budeš kontrolovat veškeré velké akce. Mimo chodem, první sčítání nám určilo, že jsme přepnuli 10 728 lidí, včetně vědců na Alamo Gordu. V noci jich na šest set zemřelo vysílením. Včetně 83, kteří se nesmyslně přejedli...“

Vtom se ozval videofon.

„Dharku! V Alamo Gordo byl nalezen profesor Monty Bell. Daří se mu relativně dobře. Nechává vás pozdravovat...“

„Díky!“ řekl Dhark a vypnul spojení.

* * *

Lod' CATTAN, která jednou obletěla Měsíc, se nacházela na zpáteční cestě k Zemi. Udržovala s Cent Fieldem stále spojení. Poslední Dharkův rozkaz zněl: „Pokuste se během 65 minut vrátit na Cent Field!“

Pětačtyřicet ke všemu odhodlaných mužů, kteří byli kdysi hrdi, že letí na největší pozemské lodi, chtělo Dharkovi dokázat, že se vrátí co nejrychleji. A to přesto, že nadávali na techniku svého CATTANU a Gianty pomlouvali, jak jen to šlo. Všude na lodi se projevoval výškový rozdíl mezi Gianty a lidmi, ať šlo o páky, přístroje, přepínače nebo další instrumenty. Některé byly umístěny tak vysoko, že existovali muži, kteří na ně nedosáhli, ani když si stoupili na špičky.

COL se pod velením Janoše Szardaka ozvala na normálních vlnách. Jeho loď už byla blíž Zemi, protože Měsíc neoblétla.

Když pak COL a CATTAN v odstupu 18 minut přistály, stála tam už i HOPE, která dopravila velkou část posádky T-XXX do lazaretu v Alamo Gordu.

Velitelé k Dharkovi! zněl poslední rozkaz po přistání.

Stáli před ním ve velínu POINT OF a netušili, že ve stejnou chvíli vešli na jejich loď elektroničtí specialisté a že na nich vestavují komutátory a připojují je k hypervysílačkám.

Když jim Dhark vysvětlil svůj plán, vyvalili velitelé tří nových lodí oči.

Ralf Larsen se ošíval.

„Prosím, co namítnete?“ zeptal se ho Dhark.

„Mám jeden argument, Dharku! To vám se povedlo přivést giantskou loď do transice. Ne nám!“

Ren Dhark přimhouřil oči.

„Vy nebo já, v čem je rozdíl? Pánové, máme k dispozici ještě pět dalších 400-metrových lodí. Musejí okamžitě dostat posádku! Tyto posádky se budou rekrutovat z vašich lidí. Jinými slovy: s minimálními posádkami poletíte na Robon...“

„Nesmysl...!“ vyhrkl Larsen impulzivně.

Dhark ho zpražil pohledem.

„Spíš byste měl říct - životu nebezpečné. Ano, to je pravda. Proto může každý člen vašich posádek úkol odmítnout a odejít z paluby lodi. To platí i pro vás, pánové.“

„Ano, ale...“ ani Szardak netušil, proč by měl s osmi 400metrovými loděmi letět do giantského slunečního systému, vzdáleného 2 013 světelných let od Země.

Dhark jeho námitku přeslechl.

„Zavolal jsem zpět i všechny piloty Blesků. Budou rozděleni na vaše lodě. Poletíte na Robon, zastavíte se nad městy, ozáříte obyvatelstvo komutátory, které jsou vám právě zabudovávány na lodích a pak budete mít za úkol dostat na Zemi co nejvíce schopných Robonů. Statisíce...“

Náhle pochopili, jaký to byl plán.

Šlo o jediné možné řešení situace. Získají miliónové počty zdravých, silných pomocníků z řad lidí, které Gianti před časem dopravili na Robon.

„Každá loď,“ pokračoval Dhark, „může vzít na palubu náraz víc než deset tisíc lidí a během týdne dopravit z Robonů na zem milión odrušených Robonů. I kdyby...“ udělal Dhark pauzu a tvář mu zkameněla. „I kdyby byli Roboni proti...“

„Velký Bože!“ zasténal Janoš Szardak, jenž si už představoval bezpočet potíží, „co my víme, jestli Roboni zareagují na naše komutátory? Roboni jsou přece Gianty ovlivnění jinak...“

„Jsou především zdraví a silní!“ přerušil ho Dhark. „Jděte přece ven! Podívejte se na ty vyhublé chudáky! Člověku to rve srdce, když vidí, jak všude umírají děti v náručí svých matek. Jak matky padají k zemi a jak muži čekají na svůj konec. Jděte ven, podívejte se na to, a budete mít do toho podniku sil dost...“

Tři velitelé hleděli na Rena a mimoděk si vzpomněli na jeho otce, na komandéra Sama Dharka. Když Ren Dhark opustil velín, aby s Rikerem

sepsal listiny nových posádek s novými veliteli a jejich zástupci, Szardak si hlasitě oddechl.

„Starej Dhark... ten věděl dobře, co je fofr, ale tendle mladej Dhark... ten nás žene nadsvětelnou rychlostí!“

„Ano,“ řekl Larsen. „A my mu teď musíme dokázat, že umíme transítovat lodě Giantů.“ Otočil se a šel k Checkmasteru. Přístroj naprogramoval a požadoval určité údaje.

Tím se rozeběhl podnik, který Chris Shanton později ironicky nazve „Akce Job“.

* * *

HOPE opustila sluneční systém. Těsně za ní se hnaly zbývající 400metrové lodě. Když přetnuly oběžnou dráhu Pluta, ve spojení se ozvalo: „Ve 13.23 palubního času přecházíme do transice!“

Bylo 13.21. Ralf Larsen si otřel pot z Čela. Ještě jednou přelétl pohledem kontrolky, pohlédl na svého kopilota - mladíčka, který teprve nedávno složil důstojnické zkoušky, a přikývl. Mladík krákoravým hlasem řekl: „Vše připraveno!“

Na HOPE zařvaly konvertory, regulátory napětí a transformátory. Zvuková kulisa na kulovitých lodích byla třikrát hlasitější než na POINT OF. Muži na sebe museli křičet, aby se slyšeli.

Palubní počítač byl naplněn údaji získanými z Checkmasteru POINT OF a už odpočítával start. Velká vteřinová ručička provizorně nainstalovaných palubních hodin se řítila k okamžiku, ve kterém HOPE učiní skok hyperprostorem a překoná tak vzdálenost 2 013 světelných let ke giantskému slunečnímu systému.

V centrále ztichly všechny zvuky. Tři muži, kteří právě odcházeli zkontrolovat pohonné agregáty, se zastavili a něčeho se chytli. Lidé na lodi si kladli otázku: Kde se po skoku hyperprostorem octneme? Ve kterém úseku Mléčné dráhy?

Transice!

HOPE překročila rychlost světla, odmaterializovala se, opustila prostor a čas a po bezčasovém skoku hyperprostorem se opět octla v Einsteinově kontinuu!

Obrazovky se zamlžily?

To nikdo nedokázal říct. Každopádně ukazovaly zcela jiný vesmír než

před chvílíčkou.

„Zaměřování!“ zařval Ralf Larsen, aby překřičel stroje.

Byla žlutočervená hvězda na okraji obrazovky sluncem Giantů?

Larsen pocítil bolest. To uvolnil křečovitý stisk čelistí.

Jediný astronom lodi porovnával obrazovku s hvězdnou mapou. Měl více než sto bodů, které musel srovnat. Zprvu se spokojil jen s těmi nejdůležitějšími, protože byl také zvědav, jak transice dopadla.

Pak mapu položil na stolek, zvrátil hlavu do týla a zařval:

„Transice se podařila! Nacházíme se ve vnější oblasti giantského systému!“

Larsen překonal křeč a usmál se. Přikývl a poděkoval.

HOPE letěla rychlostí 0,89 světla směrem k planetě Robon. Larsen mimoděk pomyslel na ostatní kulovité lodi, řízené lidmi. Také to už dokázaly?

Sotva si stačil položit otázku, už mu spojová centrála potvrdila, že si nemusí dělat hlavu.

„Všechny ostatní lodě dosáhly pomocí transice sluneční soustavu Giantů. Zpráva Dharkovi odeslána.“

Netrvalo hodinu a HOPE se octla nad Robonem, přesněji nedaleko města Starlight.

Na Robonu se nic nedělo.

10 000 metrů! Ochranné jednotky planety nevykazovaly vůbec žádnou aktivitu. Že by Roboni v kulovitých lodích čekali své milované Gianty? Ralf Larsen nechtěl nic riskovat.

„Zapnout komutátor!“ přikázal spojařům.

Přelétl miliónové město ve výšce tří tisíc metrů. Tak tady před nedáv-
nem Ren Dhark a jeho přátelé zajali Cal...

Komutátor, prapodivný přístroj, sestavený podle telepaticky předaného plánu Calu, vyzařoval své tajuplné paprsky, aby tisícům lidí dole vrátil osobní vědomí a sílu k vlastnímu jednání a myšlení.

Podaří se to i na Robonu?

Zavlečení lidé tady byli Gianty ovlivněni jinak, než na Zemi! Byli bezpodmínečně poslušní svých pánů, to ano, ale jinak si zachovali veškeré smyslové vnímání.

„Prstenec ozařování uzavřen!“ ozvalo se ze spojové centrály.

Ralf Larsen si to s lodí namířil ke kosmodromu.

Přistáli.

Co bude dál?

„K výsadku připravit! Sraz u hlavního vstupu!“

Na lodi zůstali jenom dva muži. Malá skupinka odvážlivců, vybavená těžkými paprskomety amfické konstrukce, pomalu sestupovala po rampě dolů a kryla se na všechny strany. Vypadalo to tu podobně jako v Cent Fieldu. Všude rozbité a zničené lodi Giantů, popraskané jako přezrálé ovoce. Zůstala tu vůbec nějaká nepoškozená loď?

To však byla otázka pro pozdější dobu.

Larsen se mimoděk vztyčil, když spatřil první antigravitační desky, přivázející Robony.

Na deskách přilétali výhradně jen lidé.

Když přistála první z nich, sestoupil z ní vysoký muž a překvapeně zíral na skupinu z kulovité lodi.

„Vy, vy... vy jste přiletěli ze Země? Místo Ochránců vesmíru? Po těch tady není ani stopa!“

Muži kolem Larsena přestali mířit. Ruce jim klesly. Takže komutátor zapůsobil! V opačném případě by byl onen muž velmi agresivní.

Najednou se rozpovídali.

Všichni se rozpovídali. Posádka i Roboni.

Když si Roboni vyslechli, co všechno Gianti na Zemi způsobili, jejich tváře tuhly. Jeden z nich řekl: „Ochránci vesmíru byli do poslední chvíle našimi nejlepšími, naprosto nezištnými přáteli. To, co o nich vyprávíte, zní jako horror!“

Larsen je uklidnil. Vysvětlil jim, že sami uvidí. A Roboni se kupodivu nerozčilovali. Velitel HOPE pak se zadostiučiněním konstatoval, že přítomní Roboni do jednoho touží po návratu na Zemi...

Když pak přistály i ostatní pozemské kulovité lodi, bylo vše vyřešeno. Šlo jen o to, aby sehnali co nejvíce Robonů, vysvětlili jim v krátkosti situaci, naložili je a odvezli. Roboni chtěli domů. Avšak ani jednomu nedošlo, že předtím, než se objevila HOPE a pak další lodě s komutátory, si žádný z nich nedokázal na Zemi ani vzpomenout.

Larsen pravil svému prvnímu inženýrovi s obavou v hlase: „Něco mi na změně těchto Robonů připadá hrozně zvláštní. Doufejme, že nás s nimi nečekají žádná nepříjemná překvapení...“

* * *

První várka z Robonů přivezla 110 000 velmi užitečných pomocníků. Poté transitovaly Čtyři 400metrové lodě podle plánu mezi Robonem a Zemí ve stálých intervalech. Evakuovaly města na Robonů. Po desátém dni se čekal milióntý převezený Robon.

Gianty poničené objekty Alamo Gorda se staly sídlem Dharkova štábu, odkud bylo řízeno odrušování lidí po celé Zemi.

Ve dne v noci byly na cestě speciální skupiny, vyhledávající sklady potravin a léků. Piloti Blesků byli opět staženi z kulovitých lodí a vykonávali službu na svých malých Člunech. Stejně jako Dhark a jeho štáb, i oni sotva zamhouřili oka.

Blesky se každý den vznášely nad Amerikou, zčásti jako kurýři, zčásti jako transportéry nejnужnějších léků do mimořádně ohrožených oblastí.

Každý den byly hlášeny katastrofy nezměrných rozsahů. Bylo jich tím více, čím více se rozšiřovalo množství miliónů odrušených lidí. To, co Dhark předpovídal, se stalo skutečností. Plundrující a vraždící bandy táhly krajem, okrádaly a zabíjely ještě letargické lidi. Občas byly takové bandy překvapeny nalétávajícím Bleskem, jenž je bez milosti zasahoval paralyzujícími paprsky.

Dhark, Riker a Eylers vystačili se dvěma, třemi hodinami spánku. Na víc prostě nezbyl čas. Přesto byli stále čilí, plni rozhodnosti a odvahy.

Dhark dostával každou hodinu stručnou zprávu o obecné situaci, skládající se z mnoha jednotlivých hlášení. Zpráva se omezovala jen na to nejdůležitější. Hodinu za hodinou počet odrušených lidí narůstal, hodinu za hodinou narůstal rozsah úkolů Dharkových pomocníků a dobrovolníků.

Zemi obcházela smrt!

Do Dharkovy místnosti vešel Bernd Eylers. Ani nezaklepal. Posadil se a čekal, až se na něj Dhark podívá. Dhark se na nic neptal. Potěšitelné zprávy Eylers nenosíval.

„Dharku, musíme co nejrychleji znovu vybudovat radarové stanice na okolních planetách Sluneční soustavy...“

Ren Dhark mávl rukou. „Tuším vaše obavy. Mám je taky. Myslíte na Gianty... Hm. Myslíte na to, že by stačila jedna jejich jediná loď, která by se zastavila nad zeměkoulí a vyslala ještě letargickým lidem rozkaz, aby nás a všechny odrušené napadli...“

„Odkdy umíte číst myšlenky, Dharku?“

Dhark se pousmál, ale hned zase zvažněl. „Mám ještě další podobnou starost. Zatím jsem o ní mohl hovořit jenom s Rikerem... Řekněte mi, co je

to s lidmi z Robonů? Co o nich víte?“ Eylers byl překvapen.

„Nerozumím vám?“

„Pojďte,“ řekl Dhark svižně a nikoliv jako muž, který prakticky nespí. „Pojďte, ukážu vám příklad toho, co mám na mysli. Není to daleko.“

Mlčky sestupovali o patro níž. Přešli po dlouhé chodbě. Dhark pak napravo otevřel jedny dveře a pustil Eylerse před sebe. Ten vstoupil a mlčky pozoroval regály se záznamy: jednu ozvučenou videokazetu vedle druhé.

„Tohle, můj milý Eylersi,“ řekl Dhark a ukázal na zaplněné police. „To je práce jednoho jediného Robona.“

Bernd Eylers se zašklebil, pak ale zvažněl a kousl se do rtu: „Moment, ale tady u nás v budově pracují přece tři Roboni!“

„Jistě. Ale jenom jeden, Pedro Angusto, má povolen vstup do těchto pater. Narazil jsem na tento archív a nejdříve jsem si myslel, že kazety jsou prázdné, ale pak jsem zjistil, že se mýlím. Obsahují s výjimkou prvních dní po našem přistání veškeré rozkazy, zprávy, hlášení atakdále. Můžete mi říct, jak to jeden člověk dokázal?“

„A vy určitě víte, že to dělal jenom Angusto...? To je přece nemožné, Dharku. Musíte se mýlit...“

Dveře z chodby se otevřely. Vešel štíhlý muž s rysy mexických předků ve tváři. Nesl hromadu nových kazet. Zběžně pozdravil a chronologicky pásky zařazoval. Přítomných mužů si nevšímal. Nevěnoval žádný zájem ani tomu, že ho pozorují.

Bernd Eylers mimoděk kroutil hlavou. Ren Dhark vše ledabyly sledoval. Pedro Angusto kazety zařazoval neuvěřitelně rychle a bez jediné chybičky. Pak krátce pozdravil a odešel.

Když se za ním zavřely dveře, Bernd Eylers se zhluboka nadechl.

„To tedy bylo něco...“ přiznal nahlas. Jeho kriminalisticky vycvičený mozek se vrátil k Dharkovu původnímu dotazu. „Co vám řekl Larsen po návratu z Robonu?“

„V podstatě nic světoborného, Eylersi. Jenom se domníval, že Roboni jsou jiní než my. Připadají mu podivní, ale nedokáže to blíž vysvětlit.“

„Chápu,“ řekl Eylers. „Ale k vašemu příkladu - co když je Angusto ojedinělý případ? Ta jeho schopnost reagovat je naprosto výjimečná...“

„Není ojedinělý,“ odporoval Dhark. „Šéfové jednotlivých skupin pomocníků si nemohou Robony vynachválit. Kdybychom měli čas a lidi, ustanovil bych zvláštní tým, aby tento fenomén prozkoumal. Lékaře však zatím potřebujeme mnohem nutněji jinde.“

Eylers přikývl. Poslední dny ani on nevěděl, jak vlastně na všechno stačí.

„Dharku, nezačíná nám zítra Velký plán Země?“

Dhark se otočil, Že půjde.

„Ano. Zároveň v Americe, Evropě - ve všech světadílech. Evropa kupodivu není Gianty tolik zničena jako Amerika. Dokonce i v Africe to vypadá líp než tady.“

Velký plán! V celosvětové akci měli být během několika dní reaktivováni veškerí letargičtí lidé najednou! Pomocí minima personálu se mělo docílit maximálního úspěchu.

Ozval se Dharkův videofon. To už stoupal s Eylersem nahoru do svého patra.

Ve World City, bývalém hlavním městě světa, zavládly na špinavých ulicích vraždění a zlodějna. Skupiny pomocníků dostaly příkaz stáhnout se na základny. Situace vypadala beznadějně.

„Díky!“ přerušil Dhark muže, podávajícího hlášení, přepnul videofon na jinou frekvenci a spojil se s POINT OF. V prstencové lodi se náhodou zdržoval Dan Riker. „Dane! POINT OF ke startu připravit! Pošli mi sem Blesk, který mě co nejrychleji dopraví na palubu. Konec!“

Skočil do výťahu, sjel dolů a spěchal na volné prostranství před budovy.

Z nebe padal Blesk. Těsně nad Dharkem přibrzdil a roztáhl teleskopické nohy.

S 001 přiletěl Petr Voncev.

O pár minut později Dhark vstoupil do velínu lodi. Dan Riker mlčky uvolnil křeslo pilota.

„Kurs World City,“ pravil Dhark. „Chaos a šílenství! Proč nám stále nezbyvá nic jiného, než nasazovat paralyzující paprsky?“

Žádná odpověď.

Pak dostal přesné rozkazy Bud Clifton.

„Ale emitujte paprsky teprve na můj příkaz!“ prohlásil Dhark přísně.

Tvářil se jako strašák. On, který se tak rád a často smál, jako by od přistání na Zemi na smích úplně zapomněl. Jeho hranatá tvář prozrazovala, že je rozhodnut udělat cokoli. Ve World City se momentálně zdržovalo 15 000 pomocníků.

„Budeme tam za deset minut...“ řekl Dhark krátce po startu. Přepojil na Šle a řítil se ve směru World City.

Grappa se od zaměřovačů ani nehnul.

Na Checkmasteru se občas rozsvítila kontrolka a pak zase zhasla.

„Rene, víš, že na Zemi už taky neexistují vůbec žádné léky komplexu 405 a VO-2? Všechno se proměnilo na Mabrodan.“

„Kdo to tvrdí?“ zeptal se Dhark a přitom pozorně sledoval let lodi. Objevily se Skalisté hory a POINT OF vypnula ochranná intervalová pole.

„Maitskill! Minulou noc našel sklad s těmito léky a nechal je hned prozkoumat. Jako na Hope, jako na naší lodi. Všechno se proměnilo na Mabrodan. Ty, Rene, už ses někdy zamyslel nad tím, co všechno by nám Cal mohl vlastně svými hypnotickými zásahy na takovou dálku způsobit?“

„Mám dokonce strach, aby to neudělal, Dane! Proto se zítra Velký plán musí rozjet. Nemáme času nazbyt. Nesmíme ho ztrácet.“

Na lodi zařvaly absorbéry přetlaku.

POINT OF začala klesat.

V oparu jasného letního dne se vynořily vzdálené obrysy World City a jeho mrakodrapů.

Vtom se zhloubi zablesklo a proti prstencové lodi vyletěl paprsek.

„Laser!“ vykřikl Riker zděšeně.

Takže na Zemi zůstaly ještě laserové zbraně!

A teď byli ostřelováni těžkým kalibrem!

POINT OF letěla bez ochranného intervalu!

Dětská tvář Buda Cliftona se stáhla do grimasy. Jeho přístroje mu okamžitě zadaly souřadnice palebné pozice laseru.

Nečekal na Dharkův rozkaz. Sevřel rty a stiskl tlačítko. Ze tří antén vylétl paralyzující paprsek.

Unitalový povrch POINT OF by odolal i desetinásobně silnějšímu laseru.

Posádka laserového děla musela upadnout do bezvědomí ihned, jakmile Clifton stiskl tlačítko.

„Dobrá práce!“ pochválil Dhark Cliftona palubním komunikátorem, ale pak spojení hned zase přerušil. Lod' plula ve tříkilometrové výšce k World City. „Spojová centrála, navázat spojení s hlavní základnou a přepojit ke mně!“

„Už máme. Přepínám!“ vpadl mu do řeči Glenn Morris.

Obrazovka se rozzářila. Ren Dhark poznal jednoho z cattanských inženýrů. Byl šéfem oddílu ve World City. Energický, pevný, rozhodný. Nebyl to někdo, kdo by jen tak pro nic za nic ztrácel hlavu.

„Co je to za rámus?“ zeptal se Dhark, protože inženýra sotva slyšel.

„Obklíčili nás! Dharku, už jsem s vaší pomocí ani moc nepočítal...”

Ren přepnul na zbraňový systém Západ a dal si mezitím vypočítat přesné souřadnice základny. Dan studoval mapu World City.

Checkmaster dodal údaje. Riker jimi rychle naplnil počítač. Místa, ve kterých se pomocníci skrývali před zběsilým davem, se na obrazovce zeleně rozblíkala.

„...osmá základna: 1 954 street, křižovatka 342. avenue. A devátá a poslední základna...”

Dhark se ujistil, že Clifton je připraven.

„Hotovo,“ řekl Riker. „Můžeme.“

„Bude, vykonejte svoji práci!”

POINT OF se nad obrovitým městem zastavila. Zabíralo takřka celou obrazovou kouli. Vtom se do něj začaly vpichovat bleděmodré paprsky. Přicházely shora, tedy z POINT OF, a směřovaly k hlavní základně dobrovolníků.

Bud Clifton odvedl skutečně hodinářskou práci. Minimem síly rozbil davy, které se snažily obsadit hlavní stanoviště pomocných sil. Paprsky, které na ně vyslal, vedly k ochrnutí útočníků, jež působilo jen dočasně za několik hodin ochromující vliv zmizí a zasažení jedinci se budou zase moci postavit na nohy.

„Je mi líto těch nevinných mezi nimi...” zamumlal Dan.

Ren nic neříkal.

Spojení s hlavním stanovištěm trvalo. Už bylo dobře rozumět.

„Dharku, padají jako kuželky!” jásal inženýr. „Namířím ven kameru, abyste to viděli sami!”

Dhark odmítl. Od přistání na Zemi už viděl přespříliš utrpení, mrtvých a bezvědomých.

„Prosím, přesuňte loď nad základnu číslo dvě!” ozval se Clifton.

Slabý Šle posunul POINT OF o kousek dál. Opět namodralé paprsky dolů na město. Opět přesná Cliftonova práce. Ren Dhark tuhle metodu neměl rád. Znamenala jen dočasný úspěch a stála drahocenný čas. Soustředil se na obrazovou kouli a požádal o zvětšení obrazu.

Spatřil davy vyhublých lidí. Zesláblé děti a jejich zoufalé matky. Na jazyku měl hořkou příchuť, když si uvědomil, kde onen statisícový dav stojí - na Náměstí svobody...

„Masová psychóza...” mumlal Dhark. „Jako bakteriová infekce!”

POINT OF klesala nad náměstí. Dhark chtěl demonstrovat svoji sílu.

Snad pak dají rozvášněné davy na pár dní pokoj.

Lod' se zastavila ve dvousetmetrové výšce.

„Přesná práce, Cliftone!“ zavrčel po chvíli Dhark a pak se otočil k příteli: „Snad jim to pro výstrahu bude stačit...“

Obrazová koule jim ukazovala desetitisíce tváří, vyděšeně zírajících nahoru na POINT OF. Sem tam se v tom obrovském množství lidí projevily známky neklidu.

Vtom davem prošlehl namodralý paprsek. V jeho stopě padaly tisíce lidí jako mouchy.

„Všechny ne, Cliftone!“ zadržel Dhark velitele zbraní. „Jen ať se po městě rozkřikne, jak tvrdě umíme zakročit, když je to nutné. Nechte jich polovinu utéct...“

Clifton nebyl příliš spokojen. „Snad vám to vyjde.“

Vyšlo.

Když se World City ponořilo do podvečera, dvě třetiny města byly už poměrně klidné. Zbytek vyřídily hlídkující Blesky. Ren Dhark a jeho přítel Riker byli šťastni, že zvládli další velmi složitý úkol.

POINT OF se vracela na Cent Field. Neletěla příliš rychle. Riker a Dhark seděli v pilotních křeslech a odpočívali.

Vtom je ze zamyšlení vytrhlo Grappovo hlášení od zaměřovačů:

„Otřes prostoru! Do Slunečního systému vlétla neznámá kosmická loď!“

Mlčky, ale významně se Dhark s Rikerem na sebe podívali.

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Staff Caine

KYBORGOVÉ, DO BOJE!

Lidstvo se probírá z otupělosti. Zločinci využívají bezvládní a všude nastolují teror. Ren Dhark se rozhodne proti nim využít Kyborgů, nových tvorů s dokonalými reakcemi. Nogkové, kteří poskytli pomoc lodi FO-1, vysílají velitele Huxleye k navázání kontaktů. Nogkové ke své existenci potřebují jistý dokument...